

ROZSUDEK SOUDU (pátého senátu)

6. února 2007*

Ve věci T-23/03,

CAS SpA, se sídlem ve Veroně (Itálie), zastoupená D. Ehlem, advokátem,

žalobkyně,

proti

Komisi Evropských společenství, zastoupené X. Lewisem, jako zmocněncem, ve spolupráci s M. Nuñez Müllerem, advokátem,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na částečné zrušení rozhodnutí Komise ze dne 18. října 2002 (REC 10/01), týkajícího se žádosti o prominutí dovozního cla,

* Jednací jazyk: němčina.

SOUD PRVNÍHO STUPNĚ
EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ (pátý senát),

ve složení M. Vilaras, předseda, M. E. Martins Ribeiro a K. Jürimäe, soudci,
vedoucí soudní kanceláře: K. Andová, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 15. listopadu 2005,

vydává tento

Rozsudek

Právní rámec

A – Právní úprava týkající se preferenčního režimu

- ¹ Řízení v projednávané věci spadá do rámce Dohody zakládající přidružení mezi Evropským hospodářským společenstvím (EHS) a Tureckou republikou (dále jen „dohoda o přidružení“), podepsané v Ankaře Tureckou republikou na straně jedné

a členskými státy EHS a Společenstvím na straně druhé (dále jen „smluvní strany“). Dohoda o přidružení byla schválena rozhodnutím Rady 64/732/EHS ze dne 23. prosince 1963 (Úř. věst. 1964, 217, s. 3685; Zvl. vyd. 11/11, s. 10). Dohoda vstoupila v platnost dne 1. prosince 1964.

- 2 Cílem dohody o přidružení je podle jejího článku 2, nacházejícího se v hlavě I, týkající se zásad, podporovat stálé a vyvážené posilování obchodních a hospodářských vztahů mezi smluvními stranami.
- 3 Dohoda obsahuje přípravnou etapu umožňující podle jejího článku 3 Turecké republice posílit své hospodářství s pomocí Společenství, přechodnou etapu, v průběhu které je podle jejího článku 4 zajištěno postupné zavedení celní unie a sblížení hospodářských politik, a konečnou etapu, která je podle jejího článku 5 založena na celní unii a zahrnuje posílení koordinace hospodářských politik smluvních stran.
- 4 Podle článku 7 přijmou smluvní strany obecná nebo zvláštní opatření umožňující zajistit splnění povinností vyplývajících z Dohody o přidružení a zdrží se přijetí jakýchkoliv opatření, která by mohla ohrozit uskutečnění jejich cílů.
- 5 Články 22 a 23, uvedené v hlavě III věnované obecným a závěrečným ustanovením, stanoví ustavení rady přidružení složené jednak z členů vlád členských států, Rady a Komise, a jednak z členů turecké vlády (dále jen „Rada přidružení“), která je nadána při uskutečňování cílů stanovených Dohodou o přidružení rozhodovací pravomocí, přičemž její rozhodnutí jsou přijímána jednomyslně. Článek 25 poskytuje této radě, na základě návrhu kterékoliv ze smluvních stran, pravomoc

urovnávat veškeré spory týkající se použití nebo výkladu Dohody o přidružení nebo je předložit Soudnímu dvoru.

- 6 Konečná etapa celní unie vstoupila v platnost dne 31. prosince 1995 [článek 1 a čl. 65 odst. 1 rozhodnutí Rady přidružení č. 1/95 ze dne 22. prosince 1995 o provádění závěrečné etapy celní unie (Úř. věst. 1996, L 35, s. 1), dále jen „rozhodnutí č. 1/95“ nebo „základní rozhodnutí“].
- 7 Podle článku 11 Dohody o přidružení se režim přidružení vztahuje na zemědělství a na obchod se zemědělskými produkty podle zvláštních podmínek zohledňujících společnou zemědělskou politiku Společenství.

1. Právní úprava platná během konečné etapy

- 8 Rozhodnutím č. 1/80 ze dne 19. září 1980 o vývoji přidružení rozhodla Rada přidružení o zrušení cel, která byla i nadále uplatnitelná na dovozy zemědělských produktů pocházejících z Turecka do Společenství, které doposud nebyly ve Společenství od cla osvobozeny.
- 9 Podle čl. 1 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 4115/86 ze dne 22. prosince 1986 o dovozech zemědělských produktů pocházejících z Turecka do Společenství (Úř. věst. L 380, s. 16) byly produkty uvedené v příloze II Smlouvy o EHS pocházející z Turecka, s výjimkou produktů uvedených v příloze uvedeného nařízení, propuštěny ve Společenství do volného oběhu s osvobozením od cla. Podle čl. 2 odst. 2 nařízení č. 4115/86 byly za produkty pocházející z Turecka považovány veškeré produkty splňující podmínky stanovené v rozhodnutí Rady přidružení

č. 4/72 ze dne 29. prosince 1972 o definici „zboží pocházejícího“ z Turecka pro účely uplatnění ustanovení přílohy č. 6 kapitoly I dodatkového protokolu k Dohodě o přidružení, přiloženého k nařízení Rady (EHS) č. 428/73 ze dne 5. února 1973, kterým se provádí rozhodnutí Rady přidružení č. 5/72 a č. 4/72 (Úř. věst. L 59, s. 73), ve znění rozhodnutí Rady přidružení č. 1/75 ze dne 26. května 1975, přiloženého k nařízení Rady (EHS) č. 1431/75, kterým se mění nařízení č. 428/73 (Úř. věst. L 142, s. 1). *(neoficiální překlad)*

- 10 Podle článku 1 rozhodnutí č. 4/72 jsou za produkty pocházející z Turecka považovány:

„a) rostlinné produkty sklizené v Turecku,

[...]

f) zboží získané v Turecku opracováním nebo zpracováním produktů uvedených pod písmeny a) až e), i když do jejich výroby vstoupily jiné produkty, pod podmínkou, že produkty, které nepocházejí z Turecka nebo ze Společenství, do této výroby vstoupily pouze doplňkově.“ *(neoficiální překlad)*

- 11 Nařízení Komise (EHS) č. 3719/88 ze dne 16. listopadu 1988, kterým se stanoví společná prováděcí pravidla k režimu dovozních a vývozních licencí a osvědčení o stanovení náhrady předem pro zemědělské produkty (Úř. věst. L 331, s. 1) je

použitelné na licence a osvědčení zavedené nařízeními stanovenými v jeho článku 1. Jeho čl. 28 odst. 4 stanoví:

„4. Členské státy rovněž Komisi předají otisky úředních razítek a případně suchá razítka pověřených orgánů. Komise o tom ihned informuje ostatní členské státy.“
(*neoficiální překlad*)

- 12 Rozhodnutím č. 5/72 ze dne 29. prosince 1972 o metodách správní spolupráce při provádění článků 2 a 3 dodatkového protokolu Dohody o přidružení (Úř. věst. 1973, L 59, s. 74) zakotvila Rada přidružení pravidlo, podle kterého je pro získání preferenčního režimu nezbytné předložení dokladu vystaveného na žádost vývozce celními orgány Turecké republiky nebo členského státu. U zboží přepravovaného přímo z Turecka do členského státu se jedná o průvodní osvědčení A.TR.1 (dále jen „osvědčení A.TR.1“), jehož vzor je uveden v příloze k rozhodnutí (článek 2). Tento vzor byl nahrazen formulářem uvedeným v příloze k rozhodnutí Rady přidružení č. 1/78 ze dne 18. července 1978 o změně rozhodnutí č. 5/72 (Úř. věst. L 253, s. 2). Tento vzor byl poté mírně upraven rozhodnutím Rady přidružení č. 4/95 ze dne 22. prosince 1995 o změně rozhodnutí č. 5/72 (Úř. věst. 1996, L 35, s. 48).
(*neoficiální překlad*)

- 13 Článek 11 rozhodnutí č. 5/72 stanoví, že členské státy a Turecká republika si „za účelem zajištění správného provádění tohoto rozhodnutí“ poskytují vzájemnou pomoc prostřednictvím příslušných celních správ při kontrole pravosti a správnosti osvědčení. (*neoficiální překlad*)

14 Článek 12 rozhodnutí č. 5/72 dále uvádí:

„[Turecká republika] [...], členské státy a Komise jsou povinny provést pro ně nezbytná opatření, aby vyhověly ustanovením tohoto rozhodnutí.“ *(neoficiální překlad)*

15 Podle čl. 2 odst. 3 nařízení č. 4115/86 byly metody správní spolupráce, které měly zajistit použití sníženého cla na produkty uvedené v článku 1, stanoveny rozhodnutím č. 5/72, ve znění rozhodnutí č. 1/78.

2. Právní úprava platná v průběhu konečné etapy

16 Rozhodnutí č. 1/95 podrobně upravuje zavedení konečné etapy celní unie. Jeho článek 29 stanoví:

„Vzájemná pomoc mezi správními orgány smluvních stran v oblasti cel se řídí ustanoveními přílohy 7, která, co se týče Společenství, pokrývá oblasti spadající do pravomoci Společenství.“ *(neoficiální překlad)*

- 17 Článek 2 odst. 1 přílohy 7 rozhodnutí č. 1/95, týkající se vzájemné pomoci v oblasti cel, stanoví:

„Smluvní strany si poskytují vzájemnou pomoc v oblasti svých pravomocí [...] pro zajištění správného provádění právních předpisů v oblasti cel, zejména předcházením a odhalováním operací, které jsou s těmito právními předpisy v rozporu, a prováděním šetření těchto operací.“ *(neoficiální překlad)*

- 18 Článek 3 odst. 6 rozhodnutí č. 1/95 stanoví, že výbor pro celní spolupráci určí metody správní spolupráce.

- 19 Článek 5 odst. 2 rozhodnutí výboru pro celní spolupráci č. 1/96 ze dne 20. května 1996, kterým se stanoví prováděcí pravidla k rozhodnutí č. 1/95 (Úř. věst. L 200, s. 14), stanoví, že potvrzením dokumentu nezbytného k tomu, aby mohlo být dotčené zboží propuštěno do volného oběhu, vzniká celní dluh při dovozu. Podle článku 6 tohoto rozhodnutí podléhá preferenční zacházení se zemědělskými produkty dovezenými z Turecka vystavení dokladu tvořeného osvědčením A.TR.1. Vzor tohoto osvědčení je uveden v příloze I, ale čl. 7 odst. 1 uvedeného rozhodnutí stanoví, že formuláře stanovené rozhodnutím č. 5/72 mohou být používány až do 30. června 1997.

- 20 Článek 15 rozhodnutí č. 1/96 stanoví následující:

„Za účelem zajištění správného provádění tohoto rozhodnutí si členské státy a [Turecká republika] [...] poskytují při kontrole pravosti a správnosti osvědčení vzájemnou pomoc prostřednictvím příslušných celních správ a v rámci vzájemné pomoci stanovené článkem 29 a přílohou 7 základního rozhodnutí.“ *(neoficiální překlad)*

21 Článek 13 odst. 2 rozhodnutí č. 1/96 uvádí:

„[...] V poli 12 výpisu musí být uvedeno evidenční číslo, datum, úřad a země vystavení průvodního osvědčení [...]“ *(neoficiální překlad)*

22 Příloha II bod II odst. 12 rozhodnutí č. 1/96 stanoví, že údaje týkající se pole 12 průvodního osvědčení A.TR.1 musí být vyplněny příslušným orgánem.

23 A konečně, článek 4 rozhodnutí č. 1/96 stanoví:

„Aniž jsou dotčena ustanovení o volném oběhu uvedená v základním rozhodnutí, uplatňují se na obchod mezi oběma částmi celní unie za podmínek stanovených v tomto rozhodnutí celní kodex Společenství a prováděcí pravidla k němu, která jsou použitelná na celní území Společenství, a celní zákoník Turecka a prováděcí pravidla k němu, která jsou použitelná na celní území [Turecké republiky] [...].“ *(neoficiální překlad)*

B – Právní úprava oblasti cel

1. Právní úprava týkající se prominutí cla

24 Co se týče možnosti prominutí dovozního cla, článek 239 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (Úř. věst. L 302, s. 1; Zvl. vyd. 02/04, s. 307, dále jen „CKS“), uvádí následující:

„Dovozní clo [...] lze [...] prominout [...] v [...] případech [...], které vyplývají z okolností, jež nelze přičítat podvodnému jednání nebo hrubé nedbalosti zúčastněné osoby. Případy, kdy lze toto ustanovení použít, a příslušná procesní pravidla se vymezí postupem projednávání ve výboru.“

- 25 Článek 905 nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se provádí nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství (Úř. věst. L 253, s. 1; Zvl. vyd. 02/06, s. 3, dále jen „prováděcí nařízení k CKS“), ve svém odstavci 1 stanoví následující:

„1. Pokud rozhodující celní orgán, jemuž je podána žádost o vrácení nebo prominutí cla podle čl. 239 odst. 2 [CKS], není schopen přijmout rozhodnutí podle článku 899, a je-li možno z odůvodnění žádosti usuzovat, že se jedná o zvláštní situaci, která vznikla na základě okolností, jejichž vznik nelze přičítat hrubé nedbalosti ani podvodnému jednání zúčastněné osoby, předloží členský stát, o jehož orgán se jedná, věc Komisi k vyřízení postupem podle článků 906 až 909 [...]“

- 26 Článek 904 písm. c) prováděcího nařízení k CKS stanoví:

„Dovozní clo se nevrátí ani nepromine, je-li žádost o vrácení nebo prominutí cla v daném případě odůvodněna pouze tím, že:

[...]

- c) byly, byť i v dobré víře, předloženy za účelem uplatnění preferenčního sazebního zacházení pro zboží navrhované v celním prohlášení k propuštění do volného oběhu doklady, které se později projevily jako chybné, padělané nebo neplatné k tomuto účelu.“

27 Článek 236 CKS stanoví:

„Dovozní nebo vývozní clo se vrátí, jestliže se zjistí, že v době, kdy bylo zapláceno, nebyla jeho částka dlužná ze zákona nebo že byla zaúčtována v rozporu s čl. 220 odst. 2.

Dovozní nebo vývozní clo se promine, jestliže se zjistí, že v době, kdy bylo zaúčtováno, nebyla jeho částka dlužná ze zákona nebo že byla zaúčtována v rozporu s čl. 220 odst. 2.

Clo se nevrátí ani nepromine, jestliže skutečnosti, které vedly k zaplacení nebo k zaúčtování částky, která nebyla dlužná ze zákona, vyplývají z úmyslného jednání zúčastněné osoby.

[...]“

- 28 Článek 220 odst. 2 písm. b) CKS stanoví, že se dodatečné zaúčtování cla vyplývajícího z celního dluhu neprovede, pokud částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo přiměřeným způsobem zjistit, a pokud tato osoba jednala v dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení.

2. *Právní úprava týkající se pravidel původu*

- 29 Článek 20 CKS zejména stanoví:

„1. Cla a poplatky dlužné ze zákona v případě vzniku celního dluhu jsou založeny na celním sazebníku Evropských společenství

2. Ostatní opatření stanovená ve zvláštních předpisech Společenství upravujících obchod se zbožím se případně uplatní na základě sazebního zařazení tohoto zboží.

3. Celní sazebník Evropských společenství obsahuje:

[...]

- d) preferenční sazební opatření obsažená v dohodách, které Společenství uzavřelo s některými zeměmi nebo s některými skupinami zemí a které upravují poskytování preferenčního sazebního zacházení.“

30 Článek 27 písm. a) CKS zase stanoví následující:

„Pravidla o preferenčním původu stanoví podmínky pro získání statusu původu, které musí zboží splňovat, aby se na něj vztahovala opatření uvedená v čl. 20 odst. 3 písm. d) nebo e). Tato pravidla jsou stanovena:

- a) u zboží, na které se vztahují dohody uvedené v čl. 20 odst. 3 písm. d), v těchto dohodách.“

31 Prováděcí nařízení k CKS ve svém znění použitelném na projednávaný spor [článek 93, pozměněný a přečíslovaný na článek 92 nařízením Komise (ES) č. 3254/94 ze dne 19. prosince 1994 (Úř. věst. L 346, s. 1; Zvl. vyd. 02/05, s. 326); dále jen „článek 93 prováděcího nařízení k CKS“] stanoví:

„1. Zvýhodněné země sdělí Komisi názvy a adresy vládních orgánů na svém území příslušných pro vydávání osvědčení o původu zboží na tiskopise A a vzory otisků razítek, která tyto orgány používají. Komise tyto údaje sdělí celním orgánům členských států.

2. Zvýhodněné země sdělí Komisi také názvy a adresy vládních orgánů příslušných k vydávání potvrzení pravosti podle článku 86 a vzory otisků razítek, která používají. Komise tyto údaje sdělí celním orgánům členských států.

3. Komise zveřejní v řadě C Úředního věstníku Evropských společenství datum, ke kterému nové zvýhodněné země ve smyslu článku 97 splní povinnosti podle odstavců 1 a 2.

4. Komise zašle zvýhodněným zemím vzory otisků razítek, která používají celní orgány členských států při vydávání průvodních osvědčení EUR.1.“

C – Právní úprava týkající se důvěrnosti určitých dokumentů

32 Článek 8 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999 ze dne 25. května 1999 o vyšetřování prováděném Evropským úřadem pro boj proti podvodům (OLAF) (Úř. věst. L 136, s. 1; Zvl. vyd. 01/03, s. 91) stanoví následující:

„Důvěrnost a ochrana údajů

1. Informace získané v rámci vnějšího vyšetřování v jakékoli formě jsou chráněny podle předpisů, které se na tato vyšetřování vztahují.“

33 Článek 9 odst. 2 téhož nařízení zase stanoví:

„Zpráva o vyšetřování a opatření přijatá po vyšetřování

[...]

2. Tyto zprávy jsou vypracovány s ohledem na procesní požadavky stanovené právními předpisy dotyčného členského státu. Takto vypracované zprávy představují stejným způsobem a za stejných podmínek jako úřední zprávy vypracované vnitrostátními správními kontrolory důkazy přípustné ve správním nebo soudním řízení členského státu, pokud je jejich použití nezbytné. Vztahují se na ně stejná pravidla hodnocení, jako tomu je u úředních zpráv vypracovaných vnitrostátními správními kontrolory, a mají stejnou hodnotu jako tyto zprávy.“

³⁴ Článek 8 odst. 1 nařízení Rady (Euratom, ES) č. 2185/96 ze dne 11. prosince 1996 o kontrolách a inspekcích na místě prováděných Komisí za účelem ochrany finančních zájmů Evropských společenství proti podvodům a jiným nesrovnalostem (Úř. věst. L 292, s. 2; Zvl. vyd. 09/01, s. 303) stanoví:

„1. Informace sdělené nebo získané v jakékoli formě podle tohoto nařízení podléhají profesnímu tajemství a požívají ochrany, která je zaručena srovnatelným informacím podle vnitrostátního práva členského státu, který je obdržel, a podle odpovídajících předpisů vztahujících se na orgány Společenství.“

³⁵ Článek 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03, s. 331) stanoví:

„Výjimky

1. Orgány odeprou přístup k dokumentu, pokud by zpřístupnění vedlo k porušení ochrany:

a) veřejného zájmu, pokud jde o:

— veřejnou bezpečnost,

— obranné a vojenské záležitosti,

— mezinárodní vztahy,

— finanční, měnovou nebo hospodářskou politiku Společenství nebo členského státu;

b) soukromí a osobnosti jednotlivce, zejména podle právních předpisů Společenství o ochraně osobních údajů.

2. Neexistuje-li převažující veřejný zájem na zpřístupnění, odepřou orgány přístup k dokumentu, pokud by jeho zpřístupnění vedlo k porušení ochrany:

— obchodních zájmů fyzické nebo právnické osoby, včetně duševního vlastnictví,

- soudního řízení a právního poradenství,

- cílů inspekce, vyšetřování a auditu.“

Skutkový základ sporu

A – *Sporné dovozy*

- ³⁶ Žalobkyně CAS SpA je společnost založená podle italského práva a 95,1% dceřiná společnost společnosti Steinhauser GmbH (dále jen „Steinhauser“), se sídlem v Ravensburgu (Německo). Hlavní činnost žalobkyně spočívá ve zpracovávání dovážených koncentrátů ovocných šťáv a současně se zabývá dovozem těchto produktů do Itálie. Obchodní vztahy se zahraničními dodavateli udržuje především společnost Steinhauser.
- ³⁷ Mezi 5. dubnem 1995 a 20. listopadem 1997 dovezla žalobkyně a uvedla do volného oběhu ve Společenství koncentráty jablečné a hruškové šťávy, deklarované jako dovezené a pocházející z Turecka. Dovoz tohoto druhu produktu do Společenství proběhl s využitím osvědčení A.TR.1, takže tyto produkty byly osvobozeny od cla, tak jak je stanoveno Dohodou o přidružení a dodatkovým protokolem.

- 38 Podle článku 29 rozhodnutí č. 1/95 uskutečnila celní služba v Ravenně (Itálie) dodatečnou kontrolu dokumentů, která se týkala pravosti osvědčení A.TR.1 D 141591, předloženého žalobkyní při jednom z dovozů, ke kterým došlo v období od 5. dubna 1995 do 20. listopadu 1997. Podle ustanovení použitelných v této oblasti byla tureckým orgánům zaslána žádost o ověření pravosti uvedeného osvědčení.
- 39 Dopisem ze dne 15. května 1998 turecké orgány informovaly celní službu v Ravenně, že z provedené kontroly vyplývá, že osvědčení není pravé, jelikož nebylo vydáno tureckými celními orgány. Krom toho oznámily, že budou provedeny další kontroly.
- 40 V důsledku toho provedly italské orgány dodatečnou kontrolu 103 osvědčení A.TR.1 předložených žalobkyní při různých dovozech.
- 41 Dopisem ze dne 10. července 1998 informovalo stálé zastoupení Turecké republiky u Evropské unie (dále jen „turecké stálé zastoupení“) Komisi o tom, že 22 osvědčení A.TR.1 předložených žalobkyní a uvedených v příloze k tomuto dopisu, které se týkaly vývozu turecké společnosti Akman do Itálie, je chybných (false). Komise předala tento dopis italským celním orgánům dopisem ze dne 20. července 1998.
- 42 Mezi 12. a 15. říjnem 1998, stejně jako mezi 30. listopadem a 2. prosincem 1998 uskutečnila Koordinační jednotka pro boj proti podvodům [(UCLAF), předchůdce OLAF] inspekce v Turecku.

- 43 Dopisem ze dne 8. března 1999 informovalo turecké stálé zastoupení celní službu v Ravenně, že 32 osvědčení A.TR.1 předložených žalobkyní (dále jen „sporná osvědčení“), zahrnujících 18 osvědčení uvedených v příloze k dopisu ze dne 10. července 1998, nebylo ani vystaveno, ani potvrzeno tureckými orgány. Uvedená osvědčení jsou uvedena v příloze k tomuto dopisu.
- 44 Italské celní orgány se domnívaly, že z veškeré korespondence mezi nimi, Komisí, UCLAF a tureckými orgány vyplývá, že posledně uvedené mají za to, že 48 osvědčení A.TR.1, včetně sporných osvědčení, týkajících se vývozů do Itálie uskutečněných žalobkyní prostřednictvím turecké společnosti Akman, je buď chybných, nebo nesprávných.
- 45 V projednávaném případě bylo 32 sporných osvědčení [odpovídajících clu v celkové hodnotě 3 296 190 371 ITL (italských lir), tj. 1 702 340,25 eur] považováno za chybná, jelikož nebyla ani vydána, ani potvrzena tureckými celními úřady. Naopak, zbývajících 16 osvědčení (odpovídajících clu v celkové hodnotě 1 904 763 758 ITL, tj. 983 728,38 eur) bylo kvalifikováno jako neplatná, jelikož přestože byla vydána tureckými celními orgány, dotčené zboží nepocházelo z Turecka.
- 46 Jelikož všech 48 osvědčení bylo kvalifikováno buď jako chybná, nebo jako neplatná, na zboží, na které se vztahují, nelze uplatňovat preferenční zacházení poskytované na dovozy tureckých zemědělských produktů.
- 47 V důsledku toho italská celní správa požadovala po žalobkyni uhrazení dlužného cla v celkové výši 5 200 954 129 ITL, tj. 2 686 068,63 eur.

B – Trestní a správní řízení před italskými orgány a orgány Společenství

- 48 Dopisem ze dne 28. března 2000 zaslala žalobkyně celní službě v Ravenně žádost o dodatečné nezaúčtování a o vrácení požadovaného dovozního cla, přičemž vycházela z čl. 220 odst. 2 písm. b) a z článků 236 a 239 CKS. Na podporu své žádosti žalobkyně uplatňovala svoji dobrou víru, nezjistitelná pochybení příslušných orgánů, stejně jako jim přičitatelná nesplnění povinností.
- 49 Dopisem ze dne 15. května 2000 informovaly italské celní orgány státní zastupitelství v Ravenně o skutečnostech týkajících se dovozů uskutečněných žalobkyní pomocí padělaných osvědčení. Poté, co se státní zastupitelství v Ravenně s těmito skutečnostmi seznámilo, zahájilo vyšetřování.
- 50 Rozsudkem ze dne 20. prosince 2000 ukončil Tribunale civile e penale (občanský a trestní soud) v Ravenně trestní řízení zahájené proti jednateli žalobkyně, B. Steinauserovi, jelikož měl za to, že skutečnosti, které mu jsou vytýkány, nebyly prokázány.
- 51 Dopisem ze dne 30. listopadu 2001, který Komise obdržela dne 12. prosince 2001, požádala Italská republika Komisi o to, aby rozhodla, zda je odůvodněné, aby nebylo provedeno dodatečné zaúčtování dovozního cla, které bylo požadováno na žalobkyni na základě čl. 220 odst. 2 písm. b) CKS, nebo bylo poskytnuto vrácení tohoto cla na základě článku 239 CKS.
- 52 V souladu s články 871 a 905 prováděcího nařízení k CKS žalobkyně uvedla, že se seznámila se spisem zasláným italskými orgány Komisi. Žalobkyně mimoto oznámila

své stanovisko a své připomínky, které byly předány Komisi italskými orgány v příloze k jejich dopisu ze dne 30. listopadu 2001.

- 53 Dopisem ze dne 3. června 2002 byla Komise nucena požádat o určité doplňující informace italské orgány, které odpověděly dopisem ze dne 7. června 2002.
- 54 Dopisem ze dne 25. července 2002 Komise informovala žalobkyni o svém záměru nevyhovět její žádosti. Před přijetím konečného rozhodnutí nicméně Komise žalobkyni vyzvala k tomu, aby jí předala své případné vyjádření a aby nahlédla do spisu a seznámila se s nedůvěrnými dokumenty.
- 55 Dne 6. srpna 2002 nahlédli zástupci žalobkyně v prostorách Komise do správního spisu. Krom toho podepsali prohlášení potvrzující, že měli přístup k dokumentům uvedeným v jeho příloze.
- 56 Dopisem ze dne 15. srpna 2002 žalobkyně předložila Komisi své vyjádření. Zejména v něm trvala na svém stanovisku, že se příslušné celní orgány dopustily aktivních pochybení, která byla pro ni nezjistitelná, přičemž tato pochybení přirovnala rovněž k nesplnění povinností, která mohou zakládat zvláštní situaci ve smyslu článku CKS.
- 57 Dne 18. října 2002 přijala Komise rozhodnutí REC 10/01 (dále jen „napadené rozhodnutí“), oznámené žalobkyni dne 21. listopadu 2002.

- 58 Komise zaprvé došla k závěru, že je odůvodněné provést dodatečné zaúčtování dovozního cla, které bylo předmětem žádosti.
- 59 Zadruhé, Komise došla nicméně k závěru, že je odůvodněné provést vrácení dovozního cla, pokud jde o část žádosti týkající se 16 neplatných osvědčení, jelikož se žalobkyně ve vztahu k nim nachází ve zvláštní situaci ve smyslu článku 239 CKS.
- 60 Zatřetí, co se týče 32 sporných osvědčení, Komise naopak došla k závěru, že žalobkyní uplatňované okolnosti nemohou zakládat zvláštní situaci ve smyslu článku 239 CKS. V důsledku toho Komise v článku 2 napadeného rozhodnutí rozhodla, že není odůvodněné provést vrácení příslušného dovozního cla ve výši 1 702 340,25 eur.
- 61 A konečně, dopisem ze dne 20. června 2003 zaslala žalobkyně Komisi žádost o přístup k dalším dokumentům ze spisu. Komise této žádosti vyhověla dopisem ze dne 10. července 2003. Žalobkyně nicméně do spisu znovu nenahlédla.

C – Osvědčení D 437214

- 62 Dopisem ze dne 17. prosince 2002 žalobkyně Komisi oznámila, že osvědčení A.TR.1 D 437214, náležející mezi sporná osvědčení, nebylo tureckými orgány kvalifikováno jako chybné, ale pouze jako neplatné. Komise tento dopis předala dne 6. ledna 2003 italským celním orgánům.

- 63 Dopisem ze dne 24. ledna 2003 italské celní orgány s odkazem na dopis tureckých celních orgánů ze dne 8. března 1999, stejně jako na dopis UCLAF ze dne 6. května 1999, uvedly, že toto osvědčení je chybné.
- 64 Dopisem ze dne 4. března 2003 vyzvala Komise italské celní orgány k tomu, aby žalobkyni informovaly o výsledku šetření týkajícího se osvědčení A.TR.1 D 437214. Dopisem ze dne 18. března 2003, zaslaným žalobkyni, italská celní správa potvrdila, že je toto osvědčení chybné, jelikož nebylo vystaveno tureckými orgány.

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

- 65 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 29. ledna 2003 žalobkyně podala projednávanou žalobu.
- 66 Na základě zprávy soudce zpravodaje bylo rozhodnuto zahájit ústní část řízení. V rámci organizačních procesních opatření byli účastnice řízení vyzvány k předložení určitých dokumentů a k zodpovězení některých písemných otázek Soudu. Účastnice řízení těmto výzvám vyhověly.
- 67 Řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na ústní otázky Soudu byly vyslechnuty na jednání dne 15. listopadu 2005.

68 Žalobkyně navrhuje, aby Soud:

- zrušil článek 2 napadeného rozhodnutí;

- uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

69 Komise navrhuje, aby Soud:

- zamítl žalobu;

- uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

70 Žalobkyně na podporu svých návrhových žádání uplatňuje tři žalobní důvody, přičemž první z nich vychází z porušení práv obhajoby, druhý z porušení článku 239 CKS a třetí z porušení čl. 220 odst. 2 písm. b) CKS.

A – K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení práv obhajoby

1. Argumenty účastnic řízení

- 71 Žalobkyně uplatňuje, že v průběhu správního řízení byla porušena její práva obhajoby. V podstatě tvrdí, že přestože jí byl umožněn přístup ke spisu obsahujícímu dokumenty, na kterých Komise založila napadené rozhodnutí, neměla nicméně přístup k dokumentům, které měly rozhodující důležitost při celkovém posouzení situace provedeném Komisí. Mimoto, podle žalobkyně byly některé dokumenty, do kterých mohla nahlédnout, neúplné. A konečně, přezkum spisu jí neumožnil odlišit dokumenty považované za důvěrné od dokumentů, které za důvěrné považovány nebyly, ani rozpoznat kritéria sloužící k tomuto účelu.
- 72 Zaprvé, žalobkyně uplatňuje, že jí nebyly předány následující dokumenty ze spisu: 1) úplné zprávy o inspekcích UCLAF v Turecku; 2) veškerá korespondence mezi UCLAF a Komisí na straně jedné a tureckým stálým zastoupením a příslušnými orgány v Turecku na straně druhé; 3) veškerá korespondence mezi Komisí nebo UCLAF na straně jedné a vnitrostátními celními orgány, zejména italskými celními orgány, na straně druhé a 4) zápisy ze schůzí výboru pro celní spolupráci týkající se osvědčení A.TR.1 považovaných za nesprávná nebo chybná při vývozu koncentrátů ovocných šťáv a jiného zboží pocházejícího z Turecka.
- 73 Ve své replice žalobkyně krom toho tvrdí, že nemohla získat žádné informace ohledně inspekce UCLAF v Turecku v průběhu měsíce října 1998, na kterou se Komise odvolává v bodě 32 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Podle žalobkyně ze seznámení se se spisem vyplývá pouze to, že dne 13. a 14. října 1998 proběhla schůzka mezi UCLAF a tureckým stálým zastoupením, jelikož tato schůzka byla

zmíněna v dopise UCLAF ze dne 21. října 1998. Žalobkyně tvrdí, že se neseznámila ani s dopisy UCLAF zaslanými tureckému stálému zastoupení, pocházejícími ze dne 1. a 9. prosince 1998 a zmíněnými Komisí v její žalobní odpovědi.

- 74 Žalobkyně tvrdí, že dokumenty, které označila, mají spojitost, která není pouze případná, ale naopak přímá a velmi úzká, s tím, zda jsou sporná osvědčení skutečně chybná, nebo pouze nesprávná.
- 75 Zadruhé, žalobkyně zpochybňuje tezi Komise, podle které skutečnost, že její zmocněnec podepsal potvrzení potvrzující, že se seznámil se všemi dokumenty, které se týkají této věci, potvrzuje, že měla ve skutečnosti přístup ke všem dokumentům ze spisu. K tomu žalobkyně zdůrazňuje, že toto osvědčení tvoří předtištěný formulář a že účastník řízení, který nahlíží do spisu, nemůže s konečnou platností prohlásit, že mu bylo vyhověno, nezná-li všechny dokumenty, které spis tvoří. Žalobkyně tak tvrdí, že se s uvedeným potvrzením, zahrnujícím seznam dokumentů REC 10/01 a přiloženým k žalobní odpovědi Komise, seznámila teprve společně s touto přílohou.
- 76 Zatřetí, žalobkyně tvrdí, že určité dokumenty, ke kterým měla přístup, byly neúplné, a že tedy neměla přístup ke všem dokumentům přiloženým k uvedenému potvrzení. Z tohoto důvodu žalobkyně odmítá tvrzení Komise, podle kterého mohla nahlédnout do veškerých zpráv z inspekcí UCLAF v Turecku a tvrdí, že mohla nahlédnout pouze do dokumentů týkajících se zpráv z inspekcí ze dne 9. a 23. prosince 1998, tvořených dvěma nebo třemi stranami.
- 77 Začtvrté, žalobkyně ve své replice zpochybňuje argument Komise, podle kterého neměla v žádném případě nárok na přístup k určitým dokumentům, mezi nimi například ke zprávám z inspekcí UCLAF, jelikož jsou tyto dokumenty důvěrné.

Žalobkyně uplatňuje, že nejenže tyto zprávy nejsou důvěrné, jelikož jejich důvěrnost nebyla Komisí prokázána, ale navíc, že obdobné zprávy byly poskytnuty k nahlédnutí při srovnatelných řízeních vedených před Soudem.

- 78 Nedůvěrnost zpráv o vyšetřování vyplývá z ustanovení nařízení č. 1073/1999. Podle žalobkyně představují podle čl. 9 odst. 2 uvedeného nařízení zprávy o vyšetřování, stejným způsobem a za stejných podmínek jako úřední zprávy vypracované vnitrostátními správními kontrolory, důkazy přípustné ve správním nebo soudním řízení členského státu, pokud je jejich použití nezbytné, a stejně tak tomu musí *a fortiori* být u řízení zahájených před evropskými soudy.
- 79 A konečně, žalobkyně tvrdí, že po podání žaloby v projednávané věci předložila dopisem ze dne 20. června 2003 novou žádost o přístup ke spisu podle článku 255 ES. Nicméně v důsledku písemné odpovědi Komise ze dne 10. července 2003 nemohla nahlédnout do spisu, jelikož Komise uvedla, že by se toto nahlédnutí týkalo pouze dokumentů, ke kterým již měla žalobkyně přístup, zejména dokumentů souvisejících se zprávami z inspekcí UCLAF.
- 80 Komise v podstatě argumenty žalobkyně odmítá.
- 81 Zaprvé uplatňuje, že napadené rozhodnutí vychází výhradně z důkazů, do kterých mohla žalobkyně nahlédnout a které byly uvedeny již v prozatímním názoru Komise vyjádřeném v jejím dopise ze dne 25. července 2002. Mimoto Komise uplatňuje, že dne 6. srpna 2002 měla žalobkyně přístup ke spisu, který sloužil jako základ pro přijetí napadeného rozhodnutí, a že výslovně uznala, prostřednictvím písemného

potvrzení, že mohla nahlédnout do všech dokumentů, které mají přímý nebo nepřímý vztah ke spisu. Komise tvrdí, že seznam dokumentů, ke kterým měla žalobkyně přístup, zahrnuje zprávy z inspekcí UCLAF, bohatou korespondenci UCLAF a jednotlivých tureckých orgánů, stejně jako dopisy, které si zasílaly Komise nebo UCLAF a vnitrostátní celní orgány.

- 82 Ve své duplice Komise zpochybňuje tvrzení žalobkyně, podle kterého spis, do kterého nahlédla dne 6. srpna 2002, neobsahoval zprávy z inspekcí UCLAF, ale pouze dokumenty týkající se zpráv z inspekcí. Komise tvrdí, že dotčené dokumenty skutečně představují stručné původní zprávy, ze dne 9. prosince 1998 (č. 8279) a 23. prosince 1998 (č. 8673), vypracované UCLAF, a nikoliv pouhá shrnutí.
- 83 Zadruhé, Komise připomíná, že není nutné, aby Komise ze své vlastní iniciativy poskytla přístup k veškerým souvisejícím dokumentům, které mají pouze případnou spojitost s projednávaným případem, ale že naopak přísluší dotčenému v souladu s článkem 255 ES případně požádat o přístup k těmto dokumentům.
- 84 V projednávaném případě představují dokumenty, do kterých žalobkyně nemohla nahlédnout, související dokumenty. Přitom Komise zdůrazňuje, že nová žádost o nahlédnutí do spisu, kterou žalobkyně předložila dne 20. června 2003, to znamená po přijetí napadeného rozhodnutí, a které vyhověla dopisem ze dne 10. července 2003, nemůže mít z právního hlediska žádný dopad. Nejenže totiž žalobkyně této své žádosti nevyužila, ale žádost předložená po skončení správního řízení a v průběhu litispendence věci s sebou *a priori* nemůže v žádném případě nést zásah do procesních práv vzniklý v průběhu správního řízení předcházejícího této žádosti.

- 85 Zatřetí, Komise trvá na tom, že na dotčené dokumenty se v žádném případě nevztahuje nárok na přístup do spisu, jelikož jsou důvěrné. Na tomto základě Komise připomíná, že nárok na přístup do spisu nezahrnuje přístup k důvěrným dokumentům, jako jsou zprávy UCLAF nebo OLAF, korespondence mezi Komisí a třetími státy a zápisy ze schůzí, kterých se účastnily třetí státy, stejně jako korespondence mezi Komisí a orgány členských států.
- 86 Krom toho Komise zpochybňuje relevantnost výkladu čl. 9 odst. 2 nařízení č. 1073/1999, předloženého žalobkyní. Podle Komise toto ustanovení odkazuje na závěrečnou zprávu vypracovanou UCLAF podle čl. 9 odst. 1 nařízení, zatímco článek 8 nařízení se týká důvěrnosti a ochrany údajů obsažených v dokumentech vypracovaných OLAF.

2. Závěry Soudu

- 87 Úvodem je třeba připomenout, že dodržování práva být vyslechnut musí být v rámci řízení o prominutí dovozního cla zaručeno, zejména s ohledem na posuzovací pravomoc, kterou je Komise nadána při přijímání rozhodnutí podle obecného ustanovení o ekvité stanoveného článkem 239 CKS (rozsudek Soudu ze dne 10. května 2001, Kaufring a další v. Komise, zvaný „Turecké televizory“, T-186/97, T-187/97, T-190/97 až T-192/97, T-210/97, T-211/97, T-216/97 až T-218/97, T-279/97, T-280/97, T-293/97 a T-147/99, Recueil, s. II-1337, bod 152, a ze dne 27. února 2003, Bonn Fleisch Ex- und Import v. Komise, T-329/00, Recueil, s. II-287, bod 45).
- 88 Nicméně, je namístě rovněž uvést, že v této oblasti zásada dodržování práv obhajoby zahrnuje pouze to, aby mohl dotyčný užitečně vyjádřit svoje stanovisko k důkazům,

včetně dokumentů použitých Komisí v jeho neprospěch při odůvodnění svého rozhodnutí. Tato zásada proto nevyžaduje, aby Komise poskytla na základě vlastní iniciativy přístup k veškerým dokumentům, které mají případný vztah k projednávanému případu, který jí byl předložen v rámci žádosti o prominutí. Pokud se dotýčný domnívá, že takové dokumenty jsou užitečné pro prokázání existence zvláštní situace nebo neexistence hrubé nedbalosti či podvodného jednání z jeho strany, přísluší mu požádat o přístup k těmto dokumentům v souladu s ustanoveními, která byla orgány přijata na základě článku 255 ES (rozsudek Soudu ze dne 11. července 2002, *Hyper v. Komise*, T-205/99, Recueil, s. II-3141, bod 63, a výše uvedený rozsudek *Bonn Fleisch Ex- und Import v. Komise*, bod 46).

89 Mimoto je třeba připomenout, že co se týče správního řízení v oblasti prominutí cla, Soud jasně upřesnil, že žalovaná je povinna poskytnout přístup ke všem nedůvěrným správním dokumentům týkajícím se napadeného rozhodnutí až na žádost dotyčného účastníka řízení. Při neexistenci takové žádosti proto není přístup k dokumentům, které má Komise k dispozici, automatický (rozsudky Soudu ze dne 19. února 1998, *Eyckeler & Malt v. Komise*, T-42/96, Recueil, s. II-401, bod 81; ze dne 17. září 1998, *Primex Produkte Import-Export a další v. Komise*, T-50/96, Recueil, s. II-3773, bod 64, a výše uvedený rozsudek *Bonn Fleisch Ex- und Import v. Komise*, bod 46).

90 Ve světle těchto zásad je třeba posoudit žalobní důvod vycházející z porušení práv obhajoby.

91 Bez dalšího je třeba konstatovat, že žalobkyně ve svém návrhu výslovně připouští, že měla přístup k veškerým dokumentům, na kterých Komise založila své rozhodnutí. Nicméně neměla přístup k dokumentům, které měly rozhodující důležitost při celkovém posouzení případu provedeném Komisí. V tomto ohledu tvrdí, že dokumenty, které jí byly předloženy v rámci přístupu ke spisu, jsou neúplné. Žalobkyně tak tvrdí, že nemohla nahlédnout do celého znění obou zpráv z inspekcí UCLAF ze dne 9. a 23. prosince 1998, ale pouze do „zpráv týkajících se zpráv

z inspekcí“. Stejně tak tvrdí, že nemohla nahlédnout do zprávy kontrolního týmu Společenství z října 1998, uvedené v bodě 32 odůvodnění napadeného rozhodnutí, stejně jako do dopisů UCLAF ze dne 1. a 9. prosince 1998, zaslaných tureckému stálému zastoupení a uvedených Komisí v její žalobní odpovědi.

- 92 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že dokumenty, na které se žalobkyně odvolává, nejsou v napadeném rozhodnutí výslovně uvedeny. To nevylučuje, že na některých z těchto dokumentů mohlo být napadené rozhodnutí založeno. Nicméně není možné připustit, že je tomu tak u celé bohaté korespondence, na kterou se žalobkyně odvolává. Tyto dokumenty tak představují, alespoň co se týče některých z nich, dokumenty, které mají pouze vztah ke kontextu, do kterého tato věc zapadá.
- 93 Zejména není možné připustit, a žádný poznatek z napadeného rozhodnutí k tomu nevede, že zápisy ze schůzí výboru pro celní spolupráci, týkající se osvědčení A.TR.1 považovaných při vývozu koncentrátů ovocných šťáv a jiného zboží pocházejícího z Turecka za nesprávná, nebo chybná, sloužily k odůvodnění napadeného rozhodnutí. Stejný závěr je nutné přijmout, pokud jde o upozornění celní služby v Ravenně ze dne 12. června 1998, zmíněné Komisí v její žalobní odpovědi, o kterém žalobkyně tvrdí, že do něho nemohla nahlédnout.
- 94 V každém případě, nebyly-li předány dokumenty, které nesloužily k odůvodnění napadeného rozhodnutí, není toto případné nepředání relevantní, jelikož takové dokumenty nemohou mít na napadené rozhodnutí v žádném případě dopad. V důsledku toho musí být tento žalobní důvod, co se týče nepředání takových dokumentů, zamítnut jako neúčinný.

- 95 Naopak, jinak je tomu u nepředání dokumentů použitých Komisí pro odůvodnění napadeného rozhodnutí.
- 96 V rámci přezkumu těchto dokumentů je třeba připomenout, že v projednávaném případě Komise dopisem ze dne 25. července 2002 žalobkyni informovala o své prozatímní analýze, podle které nedošlo k naplnění podmínek umožňujících připuštění prominutí dovozního cla. Je tedy nesporné, že žalobkyni bylo tímto dopisem Komise umožněno před přijetím napadeného rozhodnutí zaujmout postoj a sdělit své stanovisko k důkazům, které podle Komise odůvodňují zamítnutí žádosti o prominutí.
- 97 Žalobkyně ostatně toto konstatování nezpochybňuje, ale uplatňuje, že byla porušena zásada dodržování práv obhajoby, jelikož jí byl odepřen přístup k určitým dokumentům, na kterých Komise založila své rozhodnutí, nebo přinejmenším proto, že tyto dokumenty nebyly úplné.
- 98 Nicméně, je nutno konstatovat, že na základě dopisu Komise ze dne 25. července 2002 nahlédl dne 6. srpna 2002 zástupce žalobkyně v prostorách Komise do spisu majícího vztah k napadenému rozhodnutí. Při tomto nahlédnutí podepsal tento zástupce písemné prohlášení, ve kterém výslovně potvrzuje, že měl přístup ke všem dokumentům majícím přímý a nepřímý vztah ke spornému spisu. Mimoto byl k tomuto prohlášení připojen seznam s výčtem všech dokumentů, ke kterým měl uvedený zástupce přístup.
- 99 Přitom je třeba uvést, že na tomto seznamu jsou uvedeny zprávy z inspekcí UCLAF z 9. a 23. prosince 1998, nesoucí čísla 8279 a 8673. V odpověď na písemnou otázku Soudu Komise předložila dvě zprávy nesoucí tatáž čísla. Na jednání Komise Soud informovala, že tyto zprávy skutečně odpovídají stručným úplným zprávám jak ze

dne 9. prosince 1998 o inspekci prováděné od 12. do 15. října 1998 (č. 8279), tak ze dne 23. prosince 1998 o vyšetřování vedeném od 30. listopadu do 2. prosince 1998 (č. 8673), a že žádná jiná zpráva týkající se obou inspekcí UCLAF vypracována nebyla. Soud se domnívá, že shoda mezi čísly uvedenými na první straně zprávy a čísly uvedenými v seznamu přiloženém k prohlášení zástupce žalobkyně ze dne 6. srpna 2002 prokazuje, že žalobkyně měla na rozdíl od svého tvrzení ke zprávám z inspekci přístup. Co se týče žádosti žalobkyně o přístup ke zprávě kontrolního týmu Společenství z října 1998, postačí konstatovat, že taková zpráva neexistuje. Jednak totiž, jak Komise upřesnila na jednání, je jedinou zprávou vypracovanou k inspekci prováděné od 12. do 15. října 1998 zpráva č. 8279, a jednak nebyl v napadeném rozhodnutí na takovou zprávu žádný odkaz.

100 Co se dále týče dopisů UCLAF z 1. a 9. prosince 1998 uplatňovaných žalobkyní, je třeba konstatovat, že jednak seznam ze dne 6. srpna 2002 vypočítávající dokumenty, ke kterým měla žalobkyně přístup, odkazuje na dopis UCLAF č. 8281 ze dne 9. prosince 1998, zaslaný tureckému stálému zastoupení. Proto je třeba konstatovat, že žalobkyně měla k tomuto dokumentu skutečně přístup. A jednak, co se týče dopisu ze dne 1. prosince 1998, Komise v rámci písemné otázky Soudu upřesnila, že tento dopis neexistuje a že odkaz v její žalobní odpovědi na dopis UCLAF ze dne 1. prosince 1998 byl chybný. V tomto ohledu je třeba konstatovat, že toto upřesnění je potvrzeno seznamem ze dne 6. srpna 2002, který u 1. prosince 1998 uvádí pouze to, že turecké ministerstvo spravedlnosti zaslalo UCLAF dopis.

101 Co se týče korespondence Komise a UCLAF s tureckými orgány a vnitrostátními celními orgány členských států, stačí uvést, že žádný poznatek neumožňuje domnívat se, že Komise napadené rozhodnutí založila na jiných dokumentech, než které byly uvedeny ve spisu, ke kterému měla žalobkyně přístup při svém nahlédnutí ze dne 6. srpna 2002.

102 Žalobkyní nebyla v průběhu správního řízení předložena žádost o přístup k jiným písemnostem ze spisu. Co se týče žádosti o přístup předložené žalobkyní následně po přijetí napadeného rozhodnutí a podání této žaloby, je nutno konstatovat, že tato není relevantní pro posouzení případného zásahu do práv obhajoby žalobkyně v průběhu správního řízení a nemůže mít žádný dopad na legalitu uvedeného rozhodnutí. V každém případě je namísto konstatovat, že Komise žalobkyni dopisem ze dne 10. července 2003 uvedla, že může v souladu se žádostí podanou podle článku 255 ES nahlédnout do dotčených dokumentů. Přitom žalobkyně této výzvy nevyužila.

103 První žalobní důvod musí být v důsledku toho zamítnut.

B – *Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článku 239 CKS*

104 Tento žalobní důvod je třeba rozdělit na čtyři části. První část se týká nesprávné kvalifikace průvodního osvědčení A.TR.1 D 437214. Druhá a třetí část pojednává o závažných nesplněních povinností přičítaných tureckým orgánům a nesplněních povinností přičítaných Komisi. A konečně, čtvrtá část se týká nedostatku hrubé nedbalosti na straně žalobkyně a posouzení obchodních rizik.

1. *K průvodnímu osvědčení A.TR.1 D 437214*

a) Argumenty účastnic řízení

105 Žalobkyně tvrdí, že se Komise dopustila pochybení ve sporné části napadeného rozhodnutí tím, že zahrnula osvědčení A.TR.1 D 437214 mezi osvědčení

kvalifikovaná jako nepravá. Podle žalobkyně z jednotlivých písemností ze spisu vyplývá, že toto osvědčení mělo být považováno pouze za neplatné, a v důsledku toho mělo být vráceno s ním související dovozní clo. Několik písemností ze spisu prokazuje, že turecké orgány nekvalifikovaly osvědčení D 437214 jako nepravé. Žalobkyně upozornila Komisi na toto pochybení dopisem ze dne 17. prosince 2002.

106 Zaprvé, žalobkyně uplatňuje, že pouze dopis turecké celní správy (Prime Minister, Undersecretariate for Customs) ze dne 8. března 1999, zaslaný italské celní správě, by mohl svědčit ve prospěch nepravosti uvedeného osvědčení. Nicméně v něm nebylo specifikováno, je-li nesprávné nebo nepravé, ale pouze tvrzeno, že „nebylo vydáno a potvrzeno [tureckým] celním úřadem“ (was not issued and endorsed by our customs office).

107 Zadruhé, žalobkyně tvrdí, že tento dopis byl nicméně vyvrácen tureckými orgány, zejména v dopise tureckého stálého zastoupení ze dne 22. dubna 1999, kde se jasně uvádí, že dotčené osvědčení „není správné a nebylo vydáno v souladu s pravidly“ ([was] not correct and [was] not issued according to the rules), to znamená, že bylo vydáno neprávem.

108 Ve své replice žalobkyně upozorňuje, že výraz „not correct“ jasně znamená, že dotčené osvědčení je nesprávné. Doplněk „not issued according to the rules“ umožňuje pouze jediný výklad a to ten, že turecký celní orgán vystavil a vydal uvedené osvědčení v rozporu s pravidly o původu zboží platnými v Turecku. Tato teze je podepřena větou „mělo se za to, že tyto dokumenty byly vystaveny v rámci tranzitního režimu“ (it has been understood that these documents had been issued for transit trade), použitou ve stejném dopise. Turecký celní orgán tedy připustil, že vydal rovněž průvodní osvědčení v tranzitním režimu, jinak řečeno pro koncentráty jablečné šťávy pocházející z Iránu, které nebyly v Turecku zpracovány v rámci režimu aktivního zušlechťovacího styku.

- 109 Zatřetí, žalobkyně zdůrazňuje, že dopis tureckého stálého zastoupení ze dne 22. dubna 1999 zmiňuje, spolu s osvědčením A.TR.1 D 437214, další dvě průvodní osvědčení, a to osvědčení nesoucí označení C 982920 a C 982938. Turecké stálé zastoupení se domnívalo, že tato osvědčení „nejsou správná a nebyla vydána v souladu s pravidly“ ([were] not correct and were not issued according to the rules), aniž by mezi nimi rozlišovalo. Přitom žalobkyně požádala o vrácení dovozního cla souvisejícího s těmito dvěma osvědčeními. Italské celní orgány je kvalifikovaly jako neplatná a zařadily je do skupiny osvědčení, pro které napadené rozhodnutí poskytuje vrácení cla. Žalobkyně tedy tvrdí, že neví o žádném důvodu, proč by mělo být z právního a skutkového hlediska osvědčení D 437214 předmětem odlišného posouzení než osvědčení C 982920 a 982938. Na rozdíl od tvrzení Komise neobsahuje dopis ze dne 22. dubna 1999 žádnou výslovnou opravu dopisu ze dne 8. března 1999, jelikož na něho výslovně neodkazuje a omezuje se na zmínění předchozích sdělení.
- 110 Začtvrté, žalobkyně uplatňuje, že správnost její teze potvrzuje rovněž dopis tureckého stálého zastoupení ze dne 10. srpna 1999. Na straně 3 v bodě X uvedeného dopisu je znovu potvrzeno, že průvodní osvědčení uvedená v dopisu ze dne 22. dubna 1999, včetně osvědčení D 437214, byla vydána v tranzitním režimu pro jablečnou šťávu nepocházející z Turecka. Ani tento dopis neuvádí, že uvedená osvědčení byla nepravá nebo padělaná. Dopis UCLAF tureckému stálému zastoupení ze dne 9. prosince 1998 obsahuje stejné posouzení, jelikož tento dopis kvalifikuje osvědčení A.TR.1 D 437214 jako „nesprávné“ (not correct).
- 111 A konečně ve své replice žalobkyně zpochybňuje tezi Komise, podle které dopis italské celní správy ze dne 24. března 2003 potvrzuje nepravost dotčeného osvědčení. Podle žalobkyně v něm italské orgány odkazují pouze na dopis turecké celní správy ze dne 8. března 1999, aniž by ovšem komentovaly rovněž příložený dopis tureckého stálého zastoupení ze dne 22. dubna 1999. Navíc dopis italského ministerstva financí

ze dne 18. května 1999, uvedený v příloze spisu, se pravděpodobně týká dopisu tureckého stálého zastoupení ze dne 22. dubna 1999 a osvědčení D 437214, přičemž uvádí, že se jedná o nesprávné osvědčení. Italské celní orgány dokonce zaslaly turecké celní správě novou žádost o upřesnění ve věci kvalifikace osvědčení D 437214, aniž by tato dosud odpověděla.

- 112 Komise nejprve zdůrazňuje, že podle právních předpisů použitelných v projednávaném případě v rámci Dohody o přidružení jsou ke konstatování pravosti či nepravosti tureckých osvědčení původu příslušné turecké orgány. K tomu Komise připomíná, že Soud ve svém výše uvedeném rozsudku *Bonn Fleisch Ex- und Import v. Komise* (bod 77) rozhodl, že Komise mohla přijmout prohlášení španělských orgánů týkající se nepravosti výpisů z dovozních licencí a že z její strany nebylo nutno provést žádné doplňující šetření v tomto ohledu. Podle Komise, může-li důvěřovat prohlášením orgánů členských států týkajícím se pravosti takových dokumentů, je tomu tak *a fortiori* stejně, pokud jde o orgány třetího státu, který není vázán Smlouvou o ES a který v dané oblasti nepodléhá pravomocem Komise.
- 113 Komise dále zpochybňuje výklad žalobkyně ohledně jednotlivých uvedených dopisů a uplatňuje, že jelikož bylo dotčené osvědčení kvalifikováno tureckými orgány jako chybné, nelze jí přičítat žádné pochybení.
- 114 Komise totiž uplatňuje, že dopis turecké celní správy ze dne 8. března 1999 musí být vykládán v tom smyslu, že dotčené osvědčení bylo posouzeno jako chybné, jelikož nebylo vystaveno tureckými celními orgány. Přitom podle Komise turecké orgány ani na okamžik, ani v žádném dokumentu nepřehodnotily své konstatování ze dne 8. března 1999, podle kterého nebylo dotčené průvodní osvědčení vydáno jejich službami.

- 115 Zprvė Komise tvrdı, ťe tureckė stıle zastoupenı ve svėm dopise ze dne 22. dubna 1999 nepřehodnotilo svė předchozı konstatování prokazujıcı, ťe osvědčení je chybnė, ale pouze konstatovalo, ťe není sprıvnė a ťe nebylo vydıno v souladu s pouťitelnou prıvnı úpravou.
- 116 Zadruhé, padělání uvedeného osvědčení bylo potvrzeno UCLAF dopisem ze dne 6. května 1999, stejně jako italskou ústřední celnı správou dopisem ze dne 18. května 1999, což jsou dva dopisy, na které se odvolávají italské celnı orgány v dopise ze dne 24. ledna 2003 zaslaném Komisi. Ťalobkyně byla o těchto konstatováních informována dopisem ze dne 18. března 2003.
- 117 Zatřetí, italské celnı orgány ve svých dopisech ze dne 7. června 2002 a 10. zářrı 2003 rovněž Komisi potvrdily, ťe turecká celnı sprıva došla k závěru o padělání osvědčení.
- 118 Začtvrté, Komise tvrdı, ťe turecká celnı sprıva dopisem ze dne 22. srpna 2003 zaslaným italské celnı správě znovu potvrdila svė konstatování ze dne 8. března 1999 a uvedla, ťe uvedené osvědčení je padělané. V dopise bylo mimoto upřesněno, ťe kontrolor tureckė celnı sprıvy příslušný pro danou oblast tuto věc znovu posoudil a došel k závěru o padělání uvedeného osvědčení.
- 119 A konečně, Komise trvá na skutečnosti, ťe tvrzení ťalobkyně, podle kterého turecká celnı sprıva vydala rovněž průvodní osvědčení pro tranzitní obchod, není relevantní. Podle Komise ťalobkyně odkazuje na nepřesná průvodní osvědčení, která nejsou

předmětem řízení v projednávané věci. A dále, nepřesná osvědčení, na která se žalobkyně odvolává, nebyla vystavena tureckými orgány pro tranzitní obchod, ale týkala se naopak zboží pocházejícího z tranzitního obchodu.

b) Závěry Soudu

- ¹²⁰ Podle ustálené judikatury je stanovení původu zboží založeno na rozdělení pravomocí mezi orgány státu vývozu a orgány státu dovozu v tom smyslu, že původ je stanovován orgány státu vývozu, přičemž kontrola správného fungování tohoto režimu je zajištěna díky spolupráci mezi dotýcnými správami. Tento systém je odůvodněn skutečností, že orgány státu vývozu jsou pro přímé ověření skutečností podmiňujících původ nejpovolanejší (rozsudek Soudního dvora ze dne 14. května 1996, *Faroe Seafood a další*, C-153/94 a C-204/94, *Recueil*, s. I-2465, bod 19).
- ¹²¹ Stanovený mechanismus může fungovat pouze tehdy, uzná-li celní správa státu dovozu posouzení právoplatně provedená orgány státu vývozu (výše uvedený rozsudek *Faroe Seafood a další*, bod 20). Uznání takových rozhodnutí celními správami členských států je nezbytné k tomu, aby Společenství mohlo na druhou stranu od orgánů jiných států, se kterými ho pojí režimy volného obchodu, vyžadovat dodržování rozhodnutí přijatých celními orgány členských států a týkajících se původu produktů vyvážených ze Společenství do těchto států (rozsudek Soudního dvora ze dne 12. července 1984, *Les Rapides Savoyards*, 218/83, *Recueil*, s. 3105, bod 27).
- ¹²² V projednávaném případě je pro stanovení toho, zda Komise došla k závěru o padělání osvědčení D 437214 právem, nezbytné posoudit korespondenci mezi ní, italskými celními orgány a příslušnými tureckými orgány. V tomto ohledu je namíste uvést, že Komise vycházela, pokud jde o část napadeného rozhodnutí týkající se

padělaných osvědčení, především z dopisu tureckých orgánů ze dne 8. března 1999, zaslání celní službě v Ravenně.

123 Přitom tento dopis obsahuje v příloze seznam 32 osvědčení, které turecké orgány považují za padělané, mezi nimiž je uvedeno i osvědčení D 437214. V tomto ohledu je třeba konstatovat, že výrazy použité tureckými orgány v tomto dopisu, a sice „osvědčení, která byla uvedena v příloze, nejsou správná a nebyla vydána a potvrzena našim celním úřadem“ (the certificats that have been listed in annex are not correct and were not issued and endorsed by our customs office), jasně uvádějí, že tyto orgány došly k závěru o padělání uvedených osvědčení.

124 Nicméně, je nutno konstatovat, že srovnání mezi obsahem dopisu ze dne 8. března 1999 a obsahem následných sdělení tureckých orgánů ukazuje na nejasnosti, co se týče kvalifikace osvědčení D 437214. Dopis tureckého stálého zastoupení UCLAF ze dne 22. dubna 1999, psaný anglicky, tak odkazuje na šest osvědčení, mezi nimi i na dotčené osvědčení, přičemž je kvalifikuje jako „nesprávná a neodpovídající pravidlům původu“ (not correct and [...] not issued according to the rules). Podle téhož dopisu bylo těchto šest osvědčení vydáno pro tranzitní obchod.

125 Zdá se tedy, že rozdíl v konstatováních uvedených v dopise ze dne 8. března 1999 a v dopisech ze dne 22. dubna 1999 vyplývá z výkladu, který je třeba poskytnout výrazu „not correct [...] and not issued according to the rules“. Přestože není formulace „not correct“, použitá v dopisech UCLAF ze dne 9. prosince 1998, rozhodující pro řešení otázky případného padělání, nemění to nic na tom, že tento výraz bylo možné vyložit jako značící, že dotčená osvědčení nejsou padělaná.

- 126 S ohledem na zjištěné nejasnosti nemůže být z poznatků, které měla Komise k dispozici před přijetím napadeného rozhodnutí, s jistotou vyčtena padělanost či pouze nesprávnost osvědčení D 437214. Argumenty Komise opírající se o obsah dopisů italských orgánů ze dne 24. ledna 2003 a 7. června 2002 tento závěr nijak nevyvrací.
- 127 Především, dopis ze dne 24. ledna 2003 odkazuje na dva dopisy, a to dopis UCLAF ze dne 6. května 1999 a dopis ústředního celního ředitelství v Římě ze dne 18. května 1999. Přitom je nutno konstatovat, že tyto dva dopisy spočívají na konstatováních obsažených v dopise tureckých orgánů ze dne 22. dubna 1999. Dále, co se týče dopisu ze dne 7. června 2002, zdá se, že se tento dopis omezuje na výčet osvědčení považovaných za padělaná, přičemž vychází zejména z dopisu tureckých orgánů ze dne 8. března 1999, aniž by k němu doplňoval nové poznatky. Přitom žalobkyně Komisi dopisem ze dne 12. listopadu 2001 oznámila, že z dopisu tureckého stálého zastoupení ze dne 22. dubna 1999 vyplývá, že osvědčení D 437214 musí být kvalifikováno jako nesprávné, a nikoliv jako padělané.
- 128 Z výše uvedeného plyne, že s ohledem na zjištěné odlišnosti nemohla Komise před přijetím napadeného rozhodnutí platně dojít k závěru o padělení osvědčení D 437214.
- 129 Nicméně, je namístě uvést, že po předložení žádosti žalobkyně v dopise ze dne 17. prosince 2002, to znamená po přijetí napadeného aktu, Komise opětně položila dotaz italským orgánům ve věci kvalifikace dotčeného osvědčení. Ty považovaly za nezbytné požádat turecké orgány o doplňující osvětlení. Dopisem ze dne 22. srpna 2003 turecké orgány nejenže potvrdily závěry obsažené ve svém dopise ze dne 8. března 1999, ale ještě uvedly, že jejich celní inspektor došel k závěru, že se jedná o padělek, čímž došlo k odstranění veškerých pochybností ohledně padělanosti osvědčení D 437214.

- 130 Je tedy nutno mít za to, že písemnosti ve správním spisu umožnily Komisi s jistotou tvrdit, že dotčené osvědčení je padělkem, teprve od potvrzení obsaženého v posledně uvedeném sdělení. V důsledku toho, s ohledem na výše uvedené písemnosti, nemohla Komise platně odmítnout vrácení cla týkajícího se zboží, na které se vztahovalo osvědčení D 437214 v okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí, ale měla se omezit, vzhledem k uvedeným písemnostem, na odložení uvedeného vrácení.
- 131 Nicméně, tato úvaha však sama o sobě nestačí pro rozhodnutí o zrušení napadeného rozhodnutí.
- 132 Žalobce totiž nemá žádný legitimní zájem na zrušení z důvodu formální vady rozhodnutí v případě, kdy zrušení rozhodnutí může vést pouze k nahrazení zrušeného rozhodnutí novým rozhodnutím, které bude, pokud jde o meritum věci, totožné [viz rozsudek Soudu ze dne 3. prosince 2003, Audi v. OHIM (TDI), T-16/02, Recueil, s. II-5167, body 97 a 98, a v něm uvedená judikatura]. Přitom v projednávaném případě z bodu 129 výše plyne, že osvědčení D 437214 musí být kvalifikováno jako chybné.
- 133 Proto je namístě mít za to, že žalobce nemá žádný legitimní zájem na částečném zrušení napadeného rozhodnutí, pokud by toto zrušení mohlo mít za následek pouze nové rozhodnutí, totožné, pokud jde o meritum věci. Tato část druhého žalobního důvodu tak musí být zamítnuta jako neúčinná.

2. K nesplněním povinností přičitatelným tureckým orgánům

134 Žalobkyně v podstatě uplatňuje, že turecké orgány závažným způsobem nesplnily povinnosti, které jim přísluší na základě Dohody o přidružení a jejích doplňujících ustanovení. Nejenže totiž skrývaly pravdu, když kvalifikovaly 32 sporných osvědčení jako chybná, ale navíc se systematicky chovaly protiprávně, když vydávaly průvodní osvědčení pro zboží nepocházející z Turecka. Podle žalobkyně byl preferenční režim stanovený Dohodou o přidružení zneužit za účelem vývozu do Evropské unie velkého množství zboží pocházejícího ze třetích zemí za preferenční sazby tím, že díky vystavení průvodních osvědčení bylo zboží prezentováno jako turecké produkty. Na tuto politiku ukazuje vysoké tempo růstu tureckých dovozů a vývozů mezi lety 1993 a 1996. V projednávaném případě představují sporná osvědčení pravé dokumenty, které byly zapsány a vydány celním úřadem v Mersin (Turecko).

135 Komise v podstatě odmítá argumenty žalobkyně a uplatňuje, že celá žaloba spočívá na tvrzení, podle kterého uvedených 32 sporných osvědčení nepředstavuje padělky, ale bylo naopak vydáno tureckými celními orgány v Mersin, které o nich poskytly lživé údaje. Nicméně podle Komise není žalobkyně schopna předložit sebemenší důkaz na podporu této teze, která byla ostatně vyvrácena jasnými a přesnými prohlášeními tureckých orgánů.

a) Ke vzorům razítek a podpisů

Argumenty účastnic řízení

136 Zprvé, žalobkyně uplatňuje, že otisky razítek a podpisy uvedené na sporných osvědčeních prokazují, že tato byla pravděpodobně vydána a potvrzena tureckými orgány.

137 Podle žalobkyně turecká ústřední celní správa potvrdila, že Komisi zaslala vzory otisků razítek, které byly do roku 1995 předány všem vnitrostátním celním orgánům Společenství. Na podporu tohoto tvrzení žalobkyně uvádí, že italské ministerstvo financí jí umožnilo pořídit si fotokopie pěti dokumentů, které měla Komise rovněž k dispozici a které potvrzují skutečnost, že turecké orgány italským orgánům a Komisi kopie dotčených vzorů předaly.

138 Přitom italské celní orgány, které tak měly k dispozici kopie originálních razítek, provedly srovnání s razítky a podpisy na sporných osvědčeních a přesto je přijaly. Mimoto, kopie sporných osvědčení, považovaných za nepravá nebo padělaná, se neodlišují od jiných osvědčení kvalifikovaných jako správná. Krom toho, razítka použitá na osvědčeních, nebo přinejmenším na jejich kopiích, jsou částečně špatně otištěná a stěží čitelná. Přitom celní úředníci z Mersin žalobkyni potvrdili, že razítka, která používají, jsou sotva čitelná.

139 Zadruhé, žalobkyně tvrdí, že povinnost tureckých orgánů předat Komisi vzory otisků razítek a podpisů používaných jejich celními úřady pro potvrzování přepravních osvědčení vyplývá jak z preferenčního režimu ustaveného s Tureckou republikou, tak z článku 93 prováděcího nařízení k CKS. Na rozdíl od názoru Komise odkazuje článek 4 rozhodnutí č. 1/96 na článek 93 prováděcího nařízení k CKS a přizpůsobuje ho, jelikož výraz „tiskopis A“ v něm uvedený musí být nahrazen výrazem „A.TR.1“. Není tedy nezbytné výslovně v rozhodnutích Rady přidružení uvést povinnost předání vzorů. Komise nesprávně tvrdí, že co se týče pravidel původu, odkaz na Dohodu o přidružení a na relevantní ustanovení Rady přidružení provedený čl. 27 písm. a) a čl. 20 odst. 3 písm. d) CKS vylučuje povinnost předání uvedených vzorů.

- 140 Mimoto povinnost předání vzorů platí nejen pro osvědčení vydaná podle zjednodušeného postupu stanoveného v čl. 12 odst. 5 rozhodnutí č. 1/96, ale je uložena obecně a představuje základ kontroly pravosti a správnosti uvedených osvědčení. Tato povinnost vyplývá rovněž z článku 26 rozhodnutí č. 1/95 v části, ve které se týká postupných úprav preferenčního režimu pro obchod se zemědělskými produkty.
- 141 Co se týče argumentu Komise, podle kterého není Turecká republika členem Společenství, a že tedy uložení či neuložení takové povinnosti předání spadá do její svrchované pravomoci, žalobkyně uvádí, že existují jiné svrchované státy, s nimiž bylo v rámci spolupráce mezi správními orgány smlouveno předávání razítek a podpisů. Jako příklad žalobkyně odkazuje na Evropsko-středomořskou dohodu uzavřenou s Izraelem dne 21. června 2000 (Úř. věst. L 147, s. 1).
- 142 A konečně, žalobkyně zdůrazňuje, že existuje-li i uvnitř Evropské unie s její celní unií a jednotným zemědělským trhem povinnost, v rámci osvědčení, která byla vydána na základě Všeobecné dohody o clech a obchodu (GATT) z roku 1994, předat Komisi razítka a podpisy vnitrostátního celního orgánu, musí tomu být *a fortiori* stejně, na základě výše uvedených ustanovení, ve vztazích mezi Společenstvím a Tureckou republikou.
- 143 Komise nejprve tvrdí, že turecké orgány jí nebyly povinny předat vzory razítek a podpisů užívaných jejich celními úřady. Podle Komise článek 93 prováděcího nařízení k CKS není v projednávaném případě použitelný, jelikož se jedná pouze formulářů APR a osvědčení původu „tiskopis A“, které mají vztah pouze k dovozu zboží pocházejícího z rozvojových zemí, a jedná ho článek 20 CKS neprohlašuje za použitelný obdobně v rámci Dohody o přidružení.

- 144 Komise dále tvrdí, že čl. 28 odst. 4 nařízení (EHS) č. 3719/88 ze dne 16. listopadu 1988, kterým se stanoví společná prováděcí pravidla k režimu dovozních a vývozních licencí a osvědčení o stanovení náhrady předem pro zemědělské produkty (Úř. věst. L 331, s. 1), tak jak byl vyložen výše uvedeným rozsudkem Bonn Fleisch Ex- und Import v. Komise, rovněž takovou povinnost předání neukládá, neboť článek 1 uvedeného nařízení omezuje jeho rozsah působnosti. Celní unie nebo dohoda o přidružení v něm totiž nejsou uvedeny, zatímco rozhodnutí Rady přidružení nebo nařízení Společenství, kterými jsou schvalovány, neprohlašují, že by nařízení č. 3719/88 bylo v tomto kontextu použitelné obdobně.
- 145 Krom toho se Komise domnívá, že obdoba se středomořskou dohodou vázající Evropskou unii a Izrael neumožňuje dojít k závěru o použitelnosti článku 93 prováděcího nařízení k CKS. Výslovné znění Dohody o přidružení a rozhodnutí Rady přidružení tomu totiž brání.
- 146 Mimoto má Komise za to, že žalobkyně nerespektuje skutečnost, že podle režimu stanoveného Dohodou o přidružení přísluší případná kontrola a určení nepravosti průvodních osvědčení A.TR.1 příslušným tureckým orgánům, a nikoliv orgánům Společenství. Přitom podle Komise turecké orgány jasně opakovaně prohlásily, zejména ve výše uvedeném dopise ze dne 8. března 1999, že 32 sporných osvědčení není pravých, jelikož se jedná o padělky. Proto nejsou argumenty uváděné žalobkyní a týkající se pravosti sporných osvědčení relevantní.
- 147 A konečně, co se týče tvrzení žalobkyně, podle kterých jsou otisky razítek málo čitelné nebo zašlé, Komise uplatňuje, že vzhledem k tomu, že žalobkyně odkazuje na kopie, neznamená to nezbytně, že razítka užívaná tureckými orgány na originálech jsou zašlá nebo nečitelná. Na druhé straně, stáří razítek a čitelnost jejich otisku nijak nenaznačují, že by přesto byla dotčená osvědčení vystavena tureckými orgány.

Závěry Soudu

— Úvodní poznámky

¹⁴⁸ Úvodem je třeba uvést, že z ustálené judikatury vyplývá, že pro hodnocení existence nesplnění povinností ze strany orgánů třetích zemí nebo Komise, která by mohla zakládat zvláštní situace ve smyslu článku 239 CKS, je třeba v každém případě posoudit skutečnou povahu povinností uložených těmto orgánům a Komisi použitelnou právní úpravou (výše uvedený rozsudek *Hyper v. Komise*, bod 117).

¹⁴⁹ K tomu je třeba poznamenat, že argumentace žalobkyně spočívá zejména na tezi, podle které turecké orgány skutečně vydaly a potvrdily sporná osvědčení. Různá nesplnění povinností vytýkaná žalobkyní tureckým orgánům představují ukazatele opodstatněnosti její teze. Žalobkyně tak uplatňuje, že její zvláštní situace vyplývá ze všech okolností projednávaného případu, zejména okolností týkajících se pochybení, která přičítá tureckým orgánům.

— K věci samé

¹⁵⁰ Co se týče nesplnění povinností ohledně razítek a podpisů přičitatelných tureckým orgánům, je třeba podotknout, že argumenty žalobkyně vycházející z údajné originální povahy razítek a podpisů nacházejících se na sporných osvědčeních nejsou relevantní. Určení originální nebo padělané povahy dokumentů vydaných orgány totiž přísluší pouze jim, tak jak bylo připomenuto v bodech 120 a 121 výše. Přitom v projednávaném případě došly turecké orgány k závěru o padělané povaze sporných

osvědčení. Proto, i když bychom připustili, že originální razítka, která měly k dispozici celní orgány v Mersin, byla špatně čitelná, skutečnost, že razítka uvedená na sporných osvědčeních jsou rovněž špatně čitelná, není relevantní. Totožný závěr je nutné přijmout, pokud jde o argumenty žalobkyně odkazující na podobnost mezi kopii sporných osvědčení v jejím držení a nepadělanými osvědčeními.

151 A konečně, je namístě rovněž odmítnout argument žalobkyně, podle kterého skutečnost, že italské celní orgány srovnávaly vzory razítek, které měly k dispozici, se spornými osvědčeními před jejich schválením, umožňuje dojít k závěru o jejich pravosti. Z ustálené judikatury totiž vyplývá, že osoba povinná zaplatit clo nemůže založit legitimní očekávání co do platnosti osvědčení z důvodu jejich původního přijetí celními orgány členského státu vzhledem k tomu, že role těchto útvarů v rámci prvního přijetí celních prohlášení nepředstavuje žádným způsobem překážku pro výkon pozdějších kontrol (viz výše uvedený rozsudek Faroe Seafood a další, bod 93 a v něm uvedená judikatura).

152 Proto argumenty žalobkyně jí v tomto ohledu neumožňují prokázat existenci odůvodnění, která by byla s to založit zvláštní situaci, takže musí být odmítnuty.

b) K evidenci osvědčení tureckými orgány

Argumenty účastnic řízení

153 Žalobkyně tvrdí, že pravost sporných osvědčení potvrzuje skutečnost, že byly úředně zaevidovány. V tomto ohledu žalobkyně tvrdí, že celní úřad v Mersin disponuje rejstříkem obsahujícím evidenční čísla 32 sporných osvědčení. Na podporu tohoto

tvrzení žalobkyně uvádí, že její zmocněnci tyto rejstříky na celnici v Mersin viděli a požádali tamního tureckého úředníka, aby jim poskytl kopii. Přestože byl tento původně ochotný žádosti vyhovět, později ji zamítl, neboť mu bylo vyhrožováno.

154 Co se týče povinnosti tureckých orgánů zanést čísla osvědčení A.TR.1 do celních rejstříků, žalobkyně odmítá argument Komise, podle kterého to žádné rozhodnutí Rady přidružení neukládá. Podle žalobkyně představuje taková evidence vnitřní otázku tureckého právního řádu. Uvedená evidence je tak zřejmá, že nevyžadovala žádné rozhodnutí Rady přidružení.

155 Nicméně, řádná vzájemná pomoc vyžaduje nejen evidenci osvědčení A.TR.1, ale rovněž jejich archivaci v Turecku. V této věci žalobkyně odkazuje na čl. 7 odst. 2 přílohy 7 rozhodnutí č. 1/95, podle kterého jsou žádosti o pomoc uspokojovány v souladu s právními předpisy dožádané smluvní strany. Toto ustanovení rovněž ukládá tureckým celním orgánům evidovat osvědčení, která vydávají, přičemž musejí uvést přinejmenším údaje, které musejí být uvedeny v poli 12 osvědčení A.TR.1. Evidence osvědčení, při jejíž neexistenci by bylo zhora nemožné poskytnout informace o pravosti a správnosti osvědčení, představuje rozhodující základ spolupráce mezi tureckými správními orgány a správními orgány Společenství, co se týče preferenčních režimů.

156 Mimoto, podle žalobkyně předepisuje čl. 8 odst. 1 rozhodnutí č. 1/96, aby průvodní osvědčení A.TR.1 bylo potvrzeno celními orgány státu vývozu. Příloha II bod II odst. 12 rozhodnutí č. 1/96 stanoví, že pole 12 má být vyplněno příslušným orgánem. V projednávaném případě obsahuje pole 12 každého ze 32 sporných A.TR.1 nejen razítko a podpis, ale i speciální evidenční číslo pro dané datum, které musí být uvedeno v rejstříku příslušného celního orgánu.

- 157 A konečně, žalobkyně uplatňuje, že přezkum 32 sporných osvědčení ukazuje, že odpovídají platným zákonným vzorům (čl. 10 odst. 2 druhý pododstavec a příloha 1 rozhodnutí č. 1/96). V projednávaném případě uvádějí, ve svém levém spodním okraji, schválenou tiskárnu, a obsahují její název, adresu a rozlišovací ochrannou známku, jakož i sériové číslo umožňující jejich identifikaci. Co se týče argumentu Komise, podle kterého se padělatelé mohli co možná nejlíže řídit čísly originálních osvědčení, žalobkyně tvrdí, že se jedná o čisté dohady.
- 158 Komise úvodem upozorňuje, že ani Dohoda o přidružení, ani rozhodnutí Rady přidružení nestanovují vedení rejstříků, do kterých by byla zapisována celní osvědčení.
- 159 Mimoto, i kdybychom připustili existenci takových rejstříků, lze si představit, že turecké celní orgány vystavily žalobkyni 32 osvědčení A.TR.1 pro jiné zásilky nežli sporné dodávky. Je tedy možné, že padělatelé okopirovali 32 pravých osvědčení, které se netýkaly sporných dodávek učiněných žalobkyni, pro jejich následné použití pro tyto dodávky.
- 160 A konečně, Komise uvádí, že tvrzení žalobkyně, podle kterého padělaná osvědčení odpovídají zákonným vzorům, je zcela irelevantní, neboť tyto vzory jsou veřejně známy. Co se týče tvrzení, podle kterého jsou na sporných osvědčeních uvedeny rovněž název, adresa, údaje a sériové číslo v Turecku schválené tiskárny, Komise uplatňuje, že pouze některá ze 32 sporných osvědčení obsahují takové informace a že je obtížné jasně určit, zda tyto tištěné informace skutečně poskytují údaje o tiskárně, či zda se jedná pouze o smyšlená označení. V tomto ohledu Komise upozorňuje, že i za předpokladu, že by se jednalo o označení schválených tiskáren, bylo by nicméně možné předpokládat, že v oběhu byl dostatečně velký počet pravých osvědčení pocházejících ze schválených tiskáren, což by padělateli umožnilo opatřit si jeden výtisk nebo kopii k tomu, aby vyrobil padělek.

Závěry Soudu

- 161 Co se týče evidence osvědčení tureckými orgány, je třeba uvést, že ani Dohoda o přidružení, ani její prováděcí ustanovení výslovně nestanoví vedení takových rejstříků. Nicméně příloha II bod II odst. 12 rozhodnutí č. 1/96 stanoví zapsání čísla dokumentu do pole 12 osvědčení A.TR.1. Mimoto článek 13 téhož rozhodnutí stanoví, že v případě rozdělení osvědčení uvádí pole 12 výpisu zejména evidenční číslo původního osvědčení. Je tedy možné, že osvědčení A.TR.1 jsou orgány, které je vydávají, evidována, přestože žalobkyně nepředkládá žádné důkazy, které by mohly existenci těchto rejstříků prokázat.
- 162 Nicméně je namístě konstatovat, že i kdyby bylo možné připustit, že čísla uvedená v poli 12 sporných osvědčení byla zanesena do rejstříků tureckých celních orgánů, neznamenalo by to, že se jedná o pravá osvědčení. Jak totiž Komise správně upozorňuje, padělatelé mají zájem na tom, používat pro padělaná osvědčení evidenční číslo odpovídající správnému osvědčení.
- 163 Přitom žalobkyně nepředkládá žádný průkazný poznatek umožňující prokázat, že čísla zapsaná v těchto rejstřících odpovídají sporným osvědčením. Omezuje se na tvrzení, že její zástupci konstatovali, že takové rejstříky existují, a nabízí použití jejich svědectví.
- 164 Z toho plyne, že argumenty žalobkyně nejsou relevantní, takže je namístě je zamítnout.

c) K součinnosti tureckých celních orgánů

Argumenty účastnic řízení

- 165 Žalobkyně tvrdí, že by nebylo možné získat osvědčení A.TR.1 doprovázející dotčené zboží bez součinnosti tureckých celních orgánů. Relevantní právní předpisy totiž do značné míry zabraňovaly nebezpečí zneužívání osvědčení A.TR.1, neboť tato jsou nejen potvrzována celními orgány státu vývozu, s jejich současnou evidencí, ale jsou rovněž předmětem kontrol zboží, ke kterým se vztahují, aby bylo možné zajistit, že toto zboží je skutečně vyváženo. Osvědčení A.TR.1 jsou k dispozici vývozci, jakmile dojde k vývozu, přičemž po vývozu může být osvědčení potvrzeno pouze výjimečně (viz čl. 8 odst. 1 rozhodnutí č. 1/96, stejně jako čl. 4 odst. 1 rozhodnutí č. 5/72). Tato ustanovení zaručují, aby měl příslušný celní orgán ještě možnost, když je osvědčení A.TR.1 poskytnuto k dispozici vývozci, ověřit, zda toto osvědčení odpovídá původu zboží.
- 166 Komise namítá, že argumenty žalobkyně týkající se součinnosti tureckých orgánů při vydávání sporných osvědčení nejsou relevantní. Komise zdůrazňuje, že není popíráno, že zákonná právní úprava by měla vylučovat předložení osvědčení A.TR.1 pro výrobky, které nejsou tureckého původu. V projednávaném případě neznamená předložení osvědčení A.TR.1 pro sporné vývozy, že došlo ke koluzi s tureckými celními orgány.

Závěry Soudu

- 167 Co se týče argumentu souvisejícího se součinností tureckých orgánů, stačí připomenout, že sporná osvědčení se ukázala být padělky. Přitom předložení

dokumentů, které se ukáží být chybnými, neumožňuje samo o sobě dojít k závěru o jakékoliv koluzi mezi vývozci a celními orgány, které je vydávají.

168 Tento argument tedy není opodstatněný, a musí být v důsledku toho zamítnut.

d) K porušení pravidel v oblasti správní pomoci

Argumenty účastnic řízení

169 Žalobkyně nejprve uplatňuje, že turecké celní orgány podléhají podle prováděcích ustanovení Dohody o přidružení povinnosti správní pomoci. Žalobkyně v tomto ohledu uplatňuje článek 15 rozhodnutí č. 1/96 a článek 26 a přílohu 7 rozhodnutí č. 1/95. Co se týče argumentu Komise, podle kterého se rozhodnutí č. 1/95 a 1/96 použijí až od 31. prosince 1995, žalobkyně tvrdí jednak, že se režim správní pomoci použije již podle předchozích rozhodnutí, a jednak, že rozhodnutí č. 1/95 a 1/96 v tomto ohledu zakládají výslovné právo uplatnitelné rovněž do minulosti.

170 Přitom v projednávaném případě turecké celní orgány porušily povinnost poskytnout rychlou a účinnou spolupráci při šetření týkajícím se průvodních osvědčení, a zejména svoji povinnost rychle předat přesné informace týkající se pravosti sporných osvědčení. Tato porušení odůvodňují to, že lze mít s velkou pravděpodobností za to, že se podílely na jejich vystavení.

- 171 Žalobkyně dále uvádí zásady, podle kterých zřejmě turecké orgány postupovaly, když kvalifikovaly osvědčení A.TR.1 jako nesprávná, nebo chybná. Osvědčení týkající se koncentrátů ovocných šťáv pocházejících ze třetích zemí zpracovaných v Turecku v rámci pasivního zušlechťovacího styku a následně vyvezených, tak byla považována za nesprávná, jelikož byla potvrzena neprávem. Naopak, osvědčení A.TR.1 vydaná pro koncentráty ovocných šťáv, které v Turecku podléhaly tranzitnímu režimu (Transit-Trade-Regime), byla považována za chybná. Toto rozlišování je zřejmé v dopisech tureckého stálého zastoupení zaslaných dne 10. července 1998 Komisi a 1. října 1999 OLAF, stejně jako v dopisu ze dne 12. října 1999, který UCLAF zaslala Guardia di Finanza (sbor pověřený potíráním protiprávních jednání finanční povahy). Teze žalobkyně potvrzuje zpráva z inspekce UCLAF ze dne 21. prosince 1998, ve které se tvrdí, že vývozci nejsou výhradně odpovědní za danou situaci a že je třeba provést podrobnější šetření v úřadě v Mersin.
- 172 Aby prokázala nedostatek spolupráce tureckých orgánů v rámci správní pomoci, uplatňuje žalobkyně, zaprvé, dopis ze dne 9. ledna 1998 zaslaný tureckým stálým zastoupením UCLAF, ve kterém turecké orgány uvádějí, že v daném okamžiku nebylo nezbytné, aby zástupci UCLAF jezdili do Turecka. V tomto ohledu žalobkyně zpochybňuje tvrzení Komise, podle kterého se tento dopis nevztahuje k vývozu koncentrátů jablečné šťávy.
- 173 Zadruhé, žalobkyně uplatňuje, že dopis tureckého stálého zastoupení ze dne 10. července 1998, uvedený v bodě 41 výše, neupřesňuje, v souladu s údaji uvedenými v poli 14 každého osvědčení A.TR.1, zda v něm uvedených 22 osvědčení je nepravých, nebo nesprávných, a omezuje se na to, že je kvalifikuje jako „false“, přičemž tento výraz zahrnuje obě možnosti. V tomto ohledu žalobkyně uplatňuje, že přestože je pole 14 každého osvědčení A.TR.1 označeno jako „Žádost o kontrolu“ a pole 15 jako „Výsledek kontroly“, dokumenty týkající se konkrétní odpovědi na žádosti o kontrolu sporných osvědčení nebyly vypracovány.

- 174 Zatřetí, žalobkyně zdůrazňuje, že Komise v bodě C dopisu ze dne 26. srpna 1999 zasláního kriminální celní policii v Kolíně (Německo) uvedla, že OLAF požádal turecké orgány, aby pro každé neplatné osvědčení upřesnily, zda se jedná o padělek, nebo o nesprávné osvědčení. Žalobkyně nicméně tvrdí, že neví, zda byla tato žádost splněna.
- 175 Co se týče rozporných tvrzení tureckých orgánů, žalobkyně uplatňuje, že osvědčení totožného obsahu byla v určitých případech považována za správná, v jiných případech za nesprávná a, konečně, osvědčení dříve kvalifikovaná jako chybná byla následně kvalifikována jako nesprávná. Seznam dokumentů přiložených Komisí v příloze k její žalobní odpovědi ukazuje, že si s tureckými orgány vyměnila v letech 1998 a 1999 28 dopisů, aniž by skutkové okolnosti mohly být s konečnou platností prokázány, a že korespondence s tureckým stálým zastoupením byla ukončena v roce 1999, jelikož turecké orgány od roku 2000 odmítly jakékoliv pokračování spolupráce s Komisí.
- 176 Jako příklad žalobkyně odkazuje na osvědčení A.TR.1 D 437214, které se v dopise ze dne 8. března 1999 z chybného změnilo následně na nesprávné.
- 177 Stejně tak, mezi 16. červencem a 27. září 1999 byla osvědčení A.TR.1 D 412662 postupně ve třech různých sděleních tureckými orgány kvalifikována jako nesprávná, částečně správná a nakonec pravá (dopisy ze dne 16. července, 19. srpna a 27. září 1999).
- 178 Mimoto, osvědčení A.TR.1 D 141591 bylo nejprve kvalifikováno jako chybné (dopis ze dne 15. května 1998) a následně jako nesprávné (dopis ze dne 19. srpna 1999) na základě skutečnosti, že zboží, které se k němu vázalo, nepocházelo z Turecka. Podle žalobkyně musí být osvědčení A.TR.1 D 141591 posuzováno stejně jako osvědčení

A.TR.1 C 982920 a C 982938, která byla kvalifikována jako nesprávná a u kterých Komise odstoupila od dodatečného vymáhání cla. Co se týče tvrzení Komise, podle kterého celní služba v Ravenně oznámením ze dne 12. června 1998 uvedla, že osvědčení A.TR.1 D 141591 je chybné, žalobkyně odpovídá, že se s tímto dokumentem nemohla v průběhu postupu vztahujícího se na přístup ke spisu seznámit.

179 Rozporná povaha poskytnutých informací byla potvrzena Tribunale civile e penale v Ravenně. V tomto ohledu žalobkyně uplatňuje, že státní zastupitelství ve Veroně (Itálie) rovněž uzavřelo trestní vyšetřování týkající se jí, když došlo zejména k závěru, že opakovaně předkládané žádosti kriminální policie směřující k získání důkazů zůstaly bez odpovědi. Podle žalobkyně příslušný státní zástupce ve Veroně požádal Guardia di Finanza, aby uvedla, na základě jakých dokumentů, poznatků a důkazů byla osvědčení vydaná tureckými orgány považována za věcně chybná, aniž ale mohly italské orgány získat odpověď.

180 Mimoto, žalobkyně má za to, že skutečnost, že turecké celní orgány připustily, že mezi 103 osvědčeními tvořícími předmět kontroly bylo 17 – nebo 16, vyloučíme-li osvědčení A.TR.1 D 437214 – nesprávných, znamená, že je vědomě neprávem potvrdily, a postačuje tak ke zpochybnění kvality kontroly uvedených osvědčení, jakož i správnosti informací poskytnutých v rámci vzájemné správní pomoci.

181 Žalobkyně v tomto ohledu dochází k obdobnosti s věcmi vedoucími k výše uvedenému rozsudku Turecké televizory, s nímž má projednávaný případ na rozdíl od teze Komise úzkou spojitost, zejména pak skutečnost, že turecké orgány nikdy neprohlásily, že by byly oklamány třetími osobami a že svými rozpornými prohlášeními zabránily prokázání skutkových okolností.

- 182 Co se týče argumentu Komise, podle kterého se žalobkyně pokouší vyvolat zmatek tím, že se dovolává prohlášení tureckých orgánů týkajících se osvědčení považovaných za nesprávná, o která v projednávaném případě nejde, žalobkyně tvrdí, že rozporná povaha informací jednotlivých tureckých orgánů týkajících se jiných než sporných osvědčení je zásadní pro analýzu všech prohlášení tureckých orgánů, včetně prohlášení souvisejících se spornými osvědčeními.
- 183 A konečně, co se týče argumentu Komise, podle kterého určitá sdělení pocházející od tureckých orgánů představují pouze průběžné závěry, žalobkyně uplatňuje, že ustanovení o vzájemné pomoci nestanoví předávání takových závěrů ani protatímních zpráv.
- 184 Komise odmítá tvrzení žalobkyně směřující k prokázání různých porušení povinnosti spolupráce tureckými orgány a zpochybňuje existenci rozporných prohlášení z jejich strany.
- 185 Zaprvé, co se týče povinnosti spolupráce, Komise nejprve upozorňuje, že rozhodnutí č. 1/95 a 1/96, na kterých žalobkyně zakládá povinnost spolupráce tureckých orgánů z úřední povinnosti, byla v platnosti až při v konečné etapě režimu přidružení, a nepoužijí se na sporná osvědčení vystavená v průběhu přechodné etapy. Na tato osvědčení se v tomto ohledu vztahuje pouze čl. 2 odst. 3 nařízení č. 4115/86 a článek 11 rozhodnutí č. 5/72, ve znění rozhodnutí č. 1/78, které již bylo uvedeno v bodě 12.
- 186 Komise dále uplatňuje, že obdoba s výše uvedeným rozsudkem Turecké televizory není v projednávaném případě relevantní, neboť projednávaná věc spočívá na zcela odlišných skutkových okolnostech. Komise k tomu připomíná, že věci, na základě kterých byl vydán tento rozsudek, se netýkaly padělaných osvědčení, ale osvědčení

vydaných tureckými orgány, která se ukázala být neplatná, jelikož neodpovídala zákonným podmínkám. V tomto rozsudku Soud konstatoval, že turecké orgány otálely s vyjasněním situace, jelikož jejich spolupráce by odhalila jejich vlastní porušení práva. V projednávaném případě turecké orgány nemohly chtít zakrýt svoje případná porušení práva, jelikož se na vystavení sporných osvědčení nepodílely. Navíc Soud v žádném případě neprohlásil, že by nedostatek spolupráce tureckých orgánů představoval důležitý náznak jejich účasti na protiprávních postupech, jak tvrdí žalobkyně.

187 Krom toho, co se týče argumentu žalobkyně, podle kterého turecké orgány věděly, že neprávem vydávají 16 nebo 17 osvědčení A.TR.1, Komise uplatňuje, že není relevantní, jelikož uvedená osvědčení nejsou předmětem řízení v projednávané věci a k nim příslušná dovozní cla byla již žalobkyni vrácena podle čl. 239 CKS. Naopak, skutečnost, že turecké orgány uznaly, že vědomě neprávem vystavily 16 nebo 17 osvědčení, značí, že se podílely na vyjasnění skutkových okolností, aniž by braly ohledy na svoji prestiž, a představuje ukazatel věrohodnosti jejich prohlášení ve věci nepravosti sporných osvědčení.

188 Mimoto, co se týče argumentu žalobkyně, podle kterého turecké orgány opomenuly vyplnit pole 14 a 15 sporných osvědčení, Komise uplatňuje, že tato pole byla určena výhradně pro případy kontrol týkajících se obsahu osvědčení, to znamená skutečného původu k nim příslušného zboží. Jelikož sporná osvědčení představují padělký, turecké orgány neměly později žádný důvod k jejich pozdější legalizaci vyplněním polí 14 a 15.

189 A konečně, Komise prohlašuje, že nesdílí tezi žalobkyně, podle které prohlášení tureckých orgánů obsažená v dopise ze dne 9. ledna 1998 určeném UCLAF, nepokládající za nezbytné, aby UCLAF provedla v Turecku inspekci, představuje ukazatel jejich spoluúčasti. Podle Komise toto sdělení neodkazuje na dodatečnou kontrolu sporných osvědčení, která k tomuto datu ještě nebyla provedena. Navíc,

Komise upozorňuje, že poté, co byla provedena předběžná *ad hoc* šetření, vypravila se kontrolní inspekce UCLAF v prosinci 1998 do Turecka, přičemž šetření ostatně umožnila rychle, již 8. března 1999, prohlásit, že sporná osvědčení nejsou pravá, nýbrž padělaná.

190 Zadruhé, Komise uplatňuje, že tvrzení žalobkyně, podle kterých turecké orgány vydaly rozporná prohlášení, rovněž nejsou relevantní.

191 Nejprve Komise uvádí, že korespondence zmíněná žalobkyní se týká osvědčení považovaných za neplatná, ale nicméně pravá, která nejsou předmětem sporu v projednávaném případě. Dále se jedná o průběžné závěry předávané v průběhu první fáze vyšetřování, které mohou být toliko prozatímní. Turecké orgány nikdy nevzaly zpět konstatování obsažené v dopise ze dne 8. března 1999, podle kterého představují sporná osvědčení padělky, jelikož nebyla vydána jimi.

192 A konečně, pokud co se týče konkrétněji tvrzení žalobkyně týkajících se osvědčení č. D 141591, Komise tvrdí, že nejsou relevantní, jelikož toto osvědčení není uvedeno na seznamu padělaných osvědčení, tak jak je uveden v dopise tureckých orgánů ze dne 8. března 1999, a není tudíž předmětem řízení v projednávané věci. Nicméně, Komise připomíná, že se dopisem ze dne 3. června 2002 výslovně italských celních orgánů tázala, zda je dotčené osvědčení padělané nebo pouze nepřesné ve svém obsahu. Dopisem ze dne 6. června 2002, předaném Komisi dopisem ze dne 7. června 2002, celní služba v Ravenně informovala své nadřízené orgány v Boloni a Římě, že

toto průvodní osvědčení bylo tureckými orgány kvalifikováno v přípisu ze dne 15. května 1998 jako chybné. Padělání bylo potvrzeno rovněž UCLAF po skončení vyšetřování v Ankaře v říjnu 1998. Mimoto, celní služba v Ravenně uvedla, že žalobkyně ani nepodala žalobu proti pozdějšímu výběru cla následujícímu po závěru o padělání, ani nepředložila žádost o jeho vrácení, čímž tak zjevně uznala, že uvedené osvědčení je chybné.

Závěry Soudu

¹⁹³ Je třeba připomenout, že podle příslušných právních předpisů použitelných na skutkové okolnosti projednávaného případu si smluvní strany Dohody o přidružení poskytují vzájemnou pomoc za účelem zajištění správného provádění právních předpisů v celní oblasti. Vzájemná pomoc se týká zejména zajištění kontroly pravosti a správnosti průvodních osvědčení (co se týče přechodné etapy celní unie, viz čl. 2 odst. 3 nařízení č. 4115/86 a článek 11 rozhodnutí č. 5/72, ve znění rozhodnutí č. 1/78; co se týče konečné etapy celní unie, viz článek 2 přílohy 7 a článek 29 rozhodnutí č. 1/95, stejně jako článek 15 rozhodnutí č. 1/96).

¹⁹⁴ Zaprvé, co se týče argumentu žalobkyně, podle kterého neexistence rychlé a účinné spolupráce tureckých orgánů na vyšetřování znamená, že se podílely na vystavení a vydání padělaných osvědčení, je třeba nejprve konstatovat, že dodatečná kontrola osvědčení týkajících se dovozů uskutečněných žalobkyní byla zahájena na základě dopisu tureckých orgánů ze dne 15. května 1998, zaslaného celní službě v Ravenně, uvádějícího, že osvědčení D 141591 je chybné. Po tomto zjištění zahájila UCLAF první vyšetřování v Turecku v období od 12. do 15. října 1998, to znamená sotva pět měsíců po informaci předané tureckými orgány. Druhé vyšetřování proběhlo v období od 30. listopadu do 2. prosince 1998. V tomto ohledu je třeba podotknout,

že podle žalobkyně dopis tureckých orgánů ze dne 9. ledna 1998 uvádějící, že vyšetřování UCLAF není nezbytné, ukazuje na jejich nedostatečnou spolupráci. Přitom je nesporné jednak, že šetření týkající se sporných osvědčení byla zahájena až po 15. květnu 1998, a jednak, že vyšetřování UCLAF proběhla v přiměřených lhůtách po zjištění prvních padělků.

195 Krom toho je namístě konstatovat, že se přezkumy prováděné tureckými orgány týkaly velmi vysokého počtu osvědčení (několika stovek, z toho 103 osvědčení předložených žalobkyní), ale že seznam osvědčení považovaných těmito orgány za padělaná byl nicméně předán celní službě v Ravenně dopisem ze dne 8. března 1999, to znamená méně než tři měsíce po skončení posledního vyšetřování UCLAF v Turecku.

196 A konečně, je namístě uvést velký rozsah korespondence mezi orgány Společenství a tureckými orgány ve věci sporných osvědčení. V tomto ohledu je namístě uvést, že tvrzení žalobkyně zmiňující odmítnutí tureckých orgánů, zejména tureckého stálého zastoupení, spolupracovat s Komisí po roce 2000, není podloženo žádným průkazným poznatkem. Stejně tak, obsah rozhodnutí státního zastupitelství ve Veroně, ukončujícího šetření zahájené proti žalobkyni, jí neumožňuje vyvodit pro projednávaný případ žádný platný důsledek. V tomto rozhodnutí se totiž příslušný státní zástupce omezuje na zmínění obtíží při získávání důkazů, aniž by uváděl, kdo je za tyto obtíže odpovědný. V důsledku toho není tento argument opodstatněný, a musí být odmítnut.

197 Zadruhé, je třeba uvést, že žalobkyně tvrdí, že turecké orgány zabránily prokázání skutkových okolností tím, že poskytly rozporné informace týkající se kontroly správnosti a pravosti průvodních osvědčení. V tomto ohledu žalobkyně uvádí tři konkrétní osvědčení, a to A.TR.1 D 437214, D 141591 a D 412662, která byla předmětem různých kvalifikací v po sobě jdoucích sděleních tureckých orgánů.

198 Je pravda, jak poznamenává Komise, že pouze osvědčení A.TR.1 D 437214 je součástí sporných osvědčení, když zbývajících dvou se řízení v projednávané věci netýká. Nicméně je rovněž namístě uvést, že žalobkyně vychází z případných rozporů týkajících se dotčených tří osvědčení za účelem prokázání nedůslednosti při kontrolách prováděných tureckými orgány, jejichž předmětem byla veškerá předložená průvodní osvědčení. Vzhledem k tomu, že vadný postup kontroly pravosti osvědčení může představovat hrubé nesplnění povinností tureckých orgánů, které jim přísluší na základě Dohody o přidružení, je nezbytné posoudit relevantnost tvrzení žalobkyně, rovněž pokud jde o osvědčení, která nejsou předmětem sporu v projednávaném případě.

199 Co se týče osvědčení D 141591, je namístě uvést, že ze sdělení tvořících součást spisu vyplývá, že ho nejprve turecké orgány kvalifikovaly jako chybné a následně jako nesprávné. Konstatování této nejasné kvalifikace mělo za následek žádost Komise o vyjasnění ze dne 3. června 2002. Přitom z odpovědi na tuto žádost, poskytnuté italskými orgány dopisem ze dne 7. června 2002, vyplývá, že konstatování padělání dotčeného osvědčení bylo později tureckými orgány potvrzeno v dopise ze dne 8. března 1999 sdělujícím konečné výsledky vyšetřování vedených v Turecku. Mimoto z tohoto sdělení ze dne 7. června 2002 vyplývá, že konstatování padělání uvedeného osvědčení vychází rovněž ze závěrů vyšetřování prováděného UCLAF v Turecku v říjnu 1998. Je třeba proto dojít k závěru, že jakýkoliv případný rozpor týkající se kvalifikace tohoto osvědčení mohl být odstraněn již v říjnu 1998 a že o jeho nepravé povaze nebylo od 8. března 1999 pochyb. A konečně je namístě uvést, že toto osvědčení není součástí osvědčení sporných v projednávaném případě. Žalobkyně totiž ani nepodala žalobu proti výběru cla vyplývajícímu ze závěru o padělání, ani nepředložila žádost o vrácení vybraného cla, čímž tak mlčky uznala nepravost dotčeného osvědčení.

200 Co se týče osvědčení D 412662, je namístě konstatovat, že ho turecké orgány dopisem ze dne 16. července 1999 kvalifikovaly jako nesprávné na základě skutečnosti, že k němu příslušející zboží nepocházelo z Turecka. Turecké orgány následně informovaly OLAF dopisem ze dne 10. srpna 1999 o tom, že se dopustily

pochybení a že dotčené osvědčení mělo být kvalifikováno jako částečně nesprávné, jelikož pouze jedna část k němu příslušejícího zboží nebyla tureckého původu. Toto konstatování bylo potvrzeno dopisem ze dne 19. srpna 1999, zaslaným celní službě v Ravenně. Ze tří výše uvedených sdělení vyplývá, že si turecké orgány v rámci správní spolupráce s orgány Společenství neprotiřečily, ale pouze doplnily a částečně změnily původní sdělení ze dne 16. července 1999.

201 Rozpornost označená žalobkyní totiž vyplývá z obsahu následujícího sdělení ze dne 27. září 1999, zaslaného její mateřské společnosti Steinhauer, ve kterém turecké orgány uvádějí, že osvědčení D 411262 je správné. V tomto ohledu je nejprve namístě uvést, že tento dopis nebyl předán v rámci spolupráce mezi celními správami, a neobsahuje tedy oficiální výsledek přezkumného řízení týkajícího se průvodních osvědčení. Mimoto je možné, že turecké celní orgány se neukázaly být zvláště horlivými ve svých vztazích s žalobkyní, a opomenuly ji tak informovat, že dotčené osvědčení je správné pouze částečně. Proto je namístě dojít k závěru, že z toho žalobkyně pro projednávaný případ nemůže vyvozovat žádný platný důsledek. Tento závěr není vyvrácen skutečností, že Tribunale civile e penale v Ravenně v rozsudku ze dne 20. prosince 2000 odkázal na pochybení, kterého se turecké orgány dopustily při původní kvalifikaci tohoto osvědčení.

202 Co se týče osvědčení D 437214, z úvah uvedených v bodě 120 a následujících vyplývá, že turecké orgány zřejmě v určitý okamžik přehodnotily své původní konstatování, podle kterého bylo toto osvědčení padělkem. Je třeba nicméně uvést, že takový rozpor není zcela zřejmý, a to z důvodu nedostatečné přesnosti výrazů užívaných v písemných sděleních tureckých orgánů. Mimoto je namístě uvést, že nejasné informace předané tureckými orgány byly předmětem žádosti o vyjasnění ze strany Komise. Přitom následná kontrola umožnila bez jakékoliv pochybnosti potvrdit, že původní kvalifikace uvedeného osvědčení byla správná a že se skutečně jedná o padělek.

203 Z výše uvedeného vyplývá, že rozpory tvrzené žalobkyní neumožňují dojít k závěru o zjevné nesprávnosti přezkumného řízení týkajícího se pravosti osvědčení uskutečněného tureckými orgány. Nejasnosti zjištěné v rámci spolupráce mezi správními celními orgány se totiž týkají pouze dvou osvědčení, a to A.TR.1 D 437214 a D 141591. Navíc je namístě uvést, že nejasná prohlášení týkající se kvalifikace uvedených osvědčení byla předmětem žádosti o vyjasnění a že jejich konečná kvalifikace mohla být s jistotou stanovena. Přitom dílčí nejasná prohlášení tureckých orgánů se s ohledem na celkový počet kontrolovaných osvědčení týkají pouze jejich velmi omezeného počtu. V důsledku toho nemohou tato prohlášení, která byla následně vyjasněna, být sama o sobě považována za představující významné nesplnění povinností správní pomoci vyplývajících z Dohody o přidružení a z jejich prováděcích ustanovení. Proto nemůže být tureckým orgánům v tomto ohledu připisováno jakékoliv nesplnění povinnosti.

204 Zatřetí, co se týče argumentu žalobkyně, podle kterého turecké orgány opomenuly vyplnit pole 14 a 15 průvodních osvědčení, stačí podotknout, že se tato pole týkají kontroly skutečného původu zboží a jejich souladu s obsahem osvědčení. Jelikož turecké orgány došly k závěru o padělání osvědčení, nebyly povinny pole 14 a 15 vyplnit, jelikož již z podstaty věci nemůže vyvstat otázka souladu zboží s nepravými dokumenty.

205 A konečně je namístě uvést, že žalobkyně vychází z teze, kterou se snaží rekonstruovat způsob, jakým postupovaly turecké orgány při kvalifikaci určitých osvědčení jako nesprávných a jiných osvědčení, jakkoliv totožných, jako padělaných. V tomto ohledu je namístě konstatovat, že teze žalobkyně není doložena žádným průkazným poznatkem, takže musí být odmítnuta pro nedostatek důkazů.

206 S ohledem na výše uvedené je namístě odmítnout veškeré argumenty žalobkyně týkající se porušení pravidel tureckými orgány v oblasti správní pomoci jako neopodstatněné.

e) K dalším nepřímým důkazům

Argumenty žalobkyně

²⁰⁷ Žalobkyně tvrdí, že i další poznatky prokazují nesplnění povinností tureckých orgánů zakládající ve vztahu k ní zvláštní situaci.

²⁰⁸ Zaprvé, žalobkyně tvrdí, že individuální nesplnění povinností celních orgánů v Mersin bylo důsledkem obecného a strukturálního nesplnění povinností tureckých orgánů. Na podporu těchto tvrzení uvádí nejprve skutečnost, že v průběhu schůzky v Ankaře s odpovědnou osobou turecké ústřední celní správy byl její zástupce Thomas Nothelfer informován, že bylo nařízeno trestní vyšetřování za účelem kontroly všech přepravních osvědčení. Co se týče argumentu Komise, podle kterého takové trestní vyšetřování pouze posiluje věrohodnost turecké celní správy, žalobkyně upozorňuje, že Komise měla vědět, že se jedná pouze o jednu z výmluv poskytnutých uvedenou správou, aby činila dojem, že konala. Vydaná osvědčení nebyla ve skutečnosti podrobena žádnému trestnímu vyšetřování.

²⁰⁹ Z obsahu jiné schůzky, konané mezi zástupci žalobkyně a p. Dogranem z úřadu pro hospodářské záležitosti tureckého premiéra dále vyplývá, že se Turecká republika zabývala především hospodářským rozvojem svých podniků, přičemž nedbala obsahu a závažnosti pravidel týkajících se preferenčního režimu a původu zboží. Tento postoj odpovídá konstatování učiněným ve věcech, které vyústily v rozsudek Turecké televizory, přičemž UCLAF informovala turecké orgány o důležitosti povinnosti dodržování preferenčních pravidel teprve později. V tomto ohledu

žalobkyně ve své replice zdůrazňuje, že na rozdíl od tvrzení Komise musely být služby úřadu tureckého premiéra seznámeny s podmínkami vystavování průvodních osvědčení.

- 210 Zadruhé, žalobkyně zdůrazňuje, že podala prostřednictvím advokátní kanceláře v Ankaře žalobu na p. Akmana, jednatele turecké společnosti téhož jména. Nicméně státní zastupitelství v Mersin v roce 2001 stíhání přerušilo, aniž by byly do dnešního dne zmocněnci žalobkyně informováni o důvodech přerušování stíhání, a to navzdory opakovaně předkládaným žádostem. Žalobkyně předpokládá, že bylo určeno, že 32 sporných osvědčení A.TR.1 bylo potvrzeno pravými razítky turecké celní správy, a že příslušné státní zastupitelství v důsledku toho obdrželo z Ankary příkaz k ukončení řízení.
- 211 Ve své replice žalobkyně odmítá argumentaci Komise, podle které lze ukončení trestního stíhání p. Akmana vysvětlit skutečností, že se na padělání nepodílel. Žalobkyně se nejprve domnívá, že není jisté, že toto stíhání bylo skutečně zahájeno. Dále žalobkyně poznamenává, že za předpokladu, že se jednalo o padělky, by z toho měl p. Akman největší prospěch. A konečně, žalobkyně uplatňuje, že ze zprávy z inspekce UCLAF ze dne 23. prosince 1998 plyne, že se zmocněnci Komise sešli s p. Bolatem ze státního zastupitelství v Mersin, který jim předal kopii všech osvědčení, na kterých bylo uvedeno jméno p. Akmana. Podle žalobkyně Komise nezískala odpověď na žádost vznesenou v průběhu této schůzky o to, aby byla informována o výsledku vyšetřování.
- 212 Zatřetí, žalobkyně tvrdí, že Komise zřejmě dosáhla v šetřeních, která v Turecku vedla ohledně vystavení sporných osvědčení, „hranice možného“. Žalobkyně tvrdí, že UCLAF nemohla nahlédnout do celních rejstříků v úřadu v Mersin ani hovořit s příslušnými úředníky. Podle žalobkyně je důvodem pro to, že UCLAF nemohla vést

detaillnější šetření, to, že by zjistil, že vysoký počet produktů pocházejících ze třetích zemí byl z důvodů hospodářského rozvoje a za účasti nejvyšších tureckých politických orgánů vyvezen z Mersin do Evropského společenství s použitím osvědčení A.TR.1.

- 213 Komise zaprvé odmítá teze předložené žalobkyní ohledně svých rozhovorů s tureckými orgány. V tomto ohledu má Komise za to, že přípuštění ze strany ústřední celní správy v Ankaře skutečnosti, že všechna osvědčení A.TR.1 byla předmětem trestního vyšetřování, posiluje věrohodnost závěrů z výše uvedeného dopisu ze dne 8. března 1999, podle kterého nebyla uvedená osvědčení vydána tureckými celními orgány. Mimoto se Komise domnívá, že tvrzení žalobkyně, podle kterého p. Dogran neznal ani obsah, ani význam pravidel původu a preferenčního režimu není rovněž významné, jelikož tento člen odboru úřadu tureckého premiéra pověřeného hospodářskými záležitostmi je nebyl povinen znát.
- 214 Zadruhé, Komise zdůrazňuje, že přerušení trestního řízení zahájeného proti p. Akmanovi možná vyplývá ze skutečnosti, že on sám jednal v dobré víře, a padělání se tedy neúčastnil. Mimoto pouze velmi malý počet trestních řádů stanoví povinnost odůvodnit ve vztahu k osobě, která podala trestní oznámení, přerušení řízení.
- 215 Zatřetí, co se týče tvrzení žalobkyně, podle kterého Komise a UCLAF narazily při svém šetření na „hranice možného“ z důvodu nedostatečné spolupráce tureckých orgánů, Komise připomíná, že tyto orgány plně spolupracovaly a že UCLAF mohla v Turecku řádně vést svá šetření, přičemž nezjistila žádnou nepravdivou výpověď, jak potvrzují zprávy z inspekci z 9. a 23. prosince 1998.

Závěry Soudu

- 216 Nejprve, co se týče tvrzení žalobkyně ve věci obsahu rozhovorů jejích zástupců s p. Dogranem z úřadu pro hospodářské záležitosti tureckého premiéra, je namístě uvést, že nejsou relevantní. To, zda úředník, jako je p. Dogran, má znalosti o pravidlech týkajících se preferenčního režimu a vystavování průvodních osvědčení, či nikoliv totiž nemůže mít dopad na skutkové okolnosti projednávaného případu. Stejně tak, co se týče tvrzení žalobkyně zmiňujících výpověď úředníka turecké ústřední celní správy, podle které bylo nařízeno trestní vyšetřování za účelem kontroly průvodních osvědčení, stačí poznamenat, že nejenže nejsou relevantní, ale nejsou ani podepřena žádným důkazem.
- 217 Dále, co se týče argumentace žalobkyně ohledně přerušení trestního stíhání vedeného proti p. Akmanovi, jednateli turecké společnosti stejného jména, nařízeného státním zastupitelstvím v Mersin, ta nemůže být rovněž zohledněna. I když by se ukázalo, že žalobkyně nebyla informována o důvodech tvořících podklad k tomuto přerušení, tato skutečnost by každopádně neumožňovala předpokládat, že její trestní oznámení nevedlo k výsledku proto, že si státní zastupitelství v Mersin uvědomilo, že sporná osvědčení nepředstavují padělky. V tomto ohledu je namístě poznamenat jednak to, že se jedná o otázku tureckého trestního práva, a jednak to, že se žalobkyně ani nesnažila prokázat, že má podle použitelných tureckých právních předpisů jakožto osoba podávající trestní oznámení právo na to být informována o důvodech, na kterých se zakládalo rozhodnutí o přerušení stíhání. Stejně tak žalobkyně nepředkládá žádný poznatek, který by umožňoval prokázat, že turecké orgány nevyhověly žádosti Komise o to, aby byla informována o výsledcích trestních vyšetřování.
- 218 A konečně, co se týče argumentace žalobkyně, podle které UCLAF při svých šetřeních v Turecku narazila na nejrůznější překážky vytvářené tureckými orgány, je namístě uvést, že není podepřena žádným průkazným poznatkem. Žalobkyně totiž nevychází z žádného poznatku, který by umožňoval domnívat se, že UCLAF

nemohla vést podrobné šetření, zejména u celní správy v Mersin. Nedostatečnou spoluprací ostatně popírá obsah zpráv z inspekcí z 9. a 23. prosince 1998, které zmiňují spoluprací tureckých orgánů.

219 S ohledem na výše uvedené je namístě dojít k závěru, že žádná ze skutečností uplatňovaných žalobkyní nemůže představovat ze strany tureckých orgánů závažné nesplnění povinností, které jim přísluší podle Dohody o přidružení a jejích prováděcích ustanovení.

220 Z výše uvedeného vyplývá, že je namístě tuto část druhého žalobního důvodu zamítnout jako neopodstatněnou.

3. *K nesplnění povinností přiřitatelným Evropské komisi*

221 Žalobkyně v podstatě tvrdí, že Komise závažným způsobem nesplnila své povinnosti týkající se její ochrany a ochrany ostatních dotčených dovozců. Nesplnění povinností přiřitatelná Komisi vyplývají 1) z nedostatečného dohledu a kontroly provádění preferenčního režimu tureckými orgány, 2) nepředání vzorů razítek a podpisů užívaných tureckými orgány vnitrostátním celním orgánům, 3) porušení povinnosti včasného upozornění dovozců a 4) nesprávného posouzení skutkových okolností při šetřeních vedených v Turecku.

a) K neexistenci řádné kontroly preferenčního režimu

Argumenty účastnic řízení

- 222 Zprvé, žalobkyně uplatňuje, že turecké orgány nerozuměly pravidlům týkajícím se původu zboží. Na podporu tohoto tvrzení předkládá konstatování učiněná jejími zástupci na schůzkách v Ankaře a Mersin s tureckými orgány. Podle žalobkyně byla vždy povolení nejrůznější povahy vydávána úřadem pro hospodářské záležitosti tureckého premiéra vystavována společně s osvědčením A.TR.1. Mimoto, rovněž v dalších případech potvrzovaly příslušné turecké orgány osvědčení A.TR.1, aniž by braly ohled na původ zboží, přičemž zjevně neměly žádné povědomí o protiprávnosti takové praxe. V tomto ohledu uvádí žalobkyně podobnost s věcmi vedoucími k výše uvedenému rozsudku Turecké televizory, ve kterém Soud určil, že příslušné turecké orgány v období téměř totožném s dobou zahrnující skutkové okolnosti projednávaného případu nedodržovaly použitelnou právní úpravu v oblasti cel za účelem využití vznikající celní unie s Evropskými společenstvími k podpoře svého vlastního hospodářství.
- 223 Podle žalobkyně jsou dnes ustanovení o vystavování a vydávání průvodních osvědčení A.TR.1 z převážné části předmětem správného a striktnějšího provádění. Přitom ale k této změně došlo až po šetřeních UCLAF vedených v Turecku a bezpochyby rovněž z důvodu rozhovorů mezi Komisí a tureckými orgány vedených na základě věcí, které vedly k výše uvedenému rozsudku Turecké televizory a řízení v projednávané věci.
- 224 Zadruhé, žalobkyně uplatňuje, že Komise nedohlížela na dodržování pravidel vyplývajících z Dohody o přidružení, které měla zajišťovat na základě článku 211 ES

a zásady řádné správy. Komise má zvláštní povinnost při kontrole preferenčních dohod a dohod o původu zboží uzavřených mezi Společenství a třetími zeměmi.

225 Žalobkyně zdůrazňuje, že článek 26 rozhodnutí č. 1/95 výslovně stanoví nezbytnost zajištění účinného fungování celní unie a úpravy preferenčního režimu, přičemž Rada přidružení se sama zavázala pravidelně posuzovat provedené úpravy tohoto režimu. Krom toho, v rámci vytvoření celní unie je Komise ve stálém kontaktu s příslušnými orgány v Turecku prostřednictvím Rady přidružení a celního výboru, kde je zastoupena. Jejich základním úkolem musí být zajištění toho, aby pravidla týkající se původu zboží byla v Turecku pochopena a byla předmětem řádného zavádění a stálé kontroly.

226 Přitom žalobkyně tvrdí, že Komise nesplnila svoji povinnost řádné péče tím, že se opomenula včas obrátit na výbor pro celní spolupráci, aby došlo k vyjasnění situace a přijetí opatření zaručujících dodržování rozhodnutí Rady přidružení tureckou celní správou. V tomto ohledu žalobkyně tvrdí, že nechápe argument Komise, podle kterého Rada přidružení nebo smíšený celní výbor mohl rozhodovat pouze jednohlasně. Vzhledem k tomu, že Rada přidružení přijímá rozhodnutí, která jsou turecká a evropské celní správy povinny dodržovat, vyplývá hrubé nesplnění povinnosti Komise jednak ze skutečnosti, že se neinformovala na dodržování rozhodnutí Rady přidružení, ať už v rámci celního výboru, nebo v Turecku, a jednak ze skutečnosti, že nevyužila příležitosti, kterou jí nabízely věci vedoucí k výše uvedenému rozsudku Turecké televizory, k tomu, aby již v roce 1993 nebo 1994 uskutečnila podrobnější kontrolu dodržování pravidel původu v oblasti zemědělských produktů.

227 Zatřetí, žalobkyně dodává, že povinnost řádné péče ze strany Komise byla zesílena, co se týče Turecké republiky, zejména z důvodu předchozích nesplnění povinností tureckých orgánů zjištěných ve výše uvedeném rozsudku Turecké televizory.

Mimoto žalobkyně uvádí, že vývozy tureckého zboží do Společenství v období shodujícím se se spornými dovozy silně vzrostly. Přitom Komise nemohla připustit toto velké zvýšení vývozu, aniž by prosadila jednak předložení vzorů razítek a podpisů, a jednak dostatečnou kontrolu osvědčení původu v rámci přezkumného řízení.

228 Navíc skutečnost, že v průběhu tohoto přezkumného řízení byly předány rozporné a klamavé informace, měla vést Komisi k prosazení dalších kontrol. A konečně, tuto povinnost kontroly ještě zesiluje skutečnost, že turecké orgány nevyužily zadní stranu osvědčení A.TR.1 k podání jasně odpovědi ohledně jejich platnosti.

229 Komise zaprvé zpochybňuje jakoukoliv podobnost s věcmi vedoucími k výše uvedenému rozsudku Turecké televizory. Komise totiž nejprve uplatňuje, že projednávaný případ vykazuje ve srovnání s uvedenými věcmi jeden velký rozdíl, a tím je to, že v projednávaném případě se jedná o padělání osvědčení původu prováděné třetími osobami, kterého se turecké orgány neúčastnily. Nedostatek informací nebo porušení pravidel tureckými orgány proto nejsou relevantní, jelikož tyto orgány se na padělání 32 sporných osvědčení nepodílely. Nicméně, aby Komise prokázala mylnost teze žalobkyně, považuje za nezbytné vyjmenovat rozdíly mezi projednávaným případem a skutkovými okolnostmi, na kterých se zakládá výše uvedený rozsudek Turecké televizory.

230 Podle Komise je tak v rozsudku Turecké televizory (bod 261) uvedeno, že turecké orgány čekaly více než 20 let, než provedly ustanovení Dohody o přidružení a dodatkového protokolu týkající se kompenzační srážky. Mimoto Komise toto provedení řádně nekontrolovala. Přitom v projednávaném případě byla naopak dotčená osvědčení původu padělána bez účasti tureckých orgánů. Dále, v tomtéž rozsudku (bod 262) Soud konstatoval, že relevantní rozhodnutí Rady přidružení

nebyla zveřejněna v Úředním věstníku, zatímco v projednávaném případě byly veškeré použitelné akty řádně zveřejněny. A konečně (bod 263), Komise začala jednat teprve čtyři roky po předložení první žaloby týkající se existence problémů souvisejících s použitím dotčených ustanovení, zatímco v projednávaném případě Komise zasáhla vůči tureckým orgánům ihned.

231 Zadruhé, Komise uplatňuje, že rozsáhlá korespondence s příslušnými tureckými orgány a skutečnost, že UCLAF provedla v Turecku vyšetřování v relativně krátké době po objevení se prvního podezření z padělání, samy o sobě dokazují, že Komise neporušila své povinnosti přezkumu a kontroly preferenčního režimu.

232 Zatřetí, Komise zdůrazňuje, že žalobkyně přehlíží skutečnost, že podle Dohody o přidružení a relevantních rozhodnutí Rady přidružení nebo smíšeného celního výboru byla k prosazování dodržování pravidel původu v Turecku příslušná Turecká republika, a nikoliv Komise. Komise tvrdí, že přestože v žádném případě neumožnila Turecké republice jednat samovolně, omezila se na vyžádání stanovisek turecké vlády a případné kontroly na místě. Stejně tak Rada přidružení nebo smíšený celní výbor (i kdyby byly v dané oblasti příslušné, čemuž tak není) jsou smíšenými orgány, které mohou rozhodovat pouze jednohlasně (čl. 23 odst. 3 Dohody o přidružení), a Komise tedy nemohla v těchto orgánech nic prosadit navzdory vůli tureckých zástupců. Nicméně veškerá rozhodnutí Rady přidružení byla provedena a byly prováděny dílčí kontroly celních správ členských států. Mimoto Komise tvrdí, že řádně předkládala tureckým orgánům veškeré problémy, které vyvstaly v rámci preferenčního režimu, přičemž veškeré okolnosti byly těmito orgány vyjasněny.

- 233 A konečně, co se týče argumentu žalobkyně, podle kterého rozporná prohlášení tureckých orgánů ohledně sporných osvědčení odůvodňovala zesílenou kontrolu z její strany, Komise uvádí, že tento argument není relevantní, neboť k žádným rozporným prohlášením nedošlo.

Závěry Soudu

- 234 Co se týče údajných nesplnění povinností souvisejících s dohledem a kontrolou nad prováděním Dohody o přidružení, je namístě uvést, že podle článku 211 ES a zásady řádné správy má Komise povinnost zajistit správné provádění Dohody o přidružení (viz výše uvedený rozsudek Turecké televizory, bod 257, a v něm uvedená judikatura). Tato povinnost vyplývá rovněž ze samotné Dohody o přidružení a jednotlivých rozhodnutí přijatých Radou přidružení (výše uvedený rozsudek Turecké televizory, bod 258).
- 235 V projednávaném případě se žalobkyni nepodařilo prokázat, že Komise neučinila vše nezbytné pro zajištění řádného provádění Dohody o přidružení.
- 236 Především, co se týče argumentu žalobkyně, podle kterého turecké orgány nechápaly pravidla týkající původu výrobků, které mohly využívat preferenčního režimu, totiž stačí uvést, že tento argument není relevantní, jelikož sporná osvědčení nebyla vydána těmito orgány. Jak totiž vyplývá z bodu 150 a následujících výše, žalobkyně nebyla schopna prokázat účast tureckých orgánů na vypracovávání uvedených osvědčení.

- 237 Dále, co se týče argumentu žalobkyně, podle kterého měla Komise prosadit zesílenou kontrolu provádění pravidel týkajících se vystavování osvědčení původu Tureckou republikou z důvodu jednak citelného zvýšení dovozů z Turecka, a jednak z důvodu zjištění učiněných ve věcech vedoucích k výše uvedenému rozsudku Turecké televizory, stačí podotknout, že rovněž není relevantní.
- 238 Žalobkyně totiž vychází z obecných tvrzení upozorňujících na systematická porušování Dohody o přidružení tureckými orgány, aniž by je nicméně podepřela prokazatelnými poznatky. Mimoto, žalobkyně nemůže platně dojít, na základě zjištění učiněných Soudem ve výše uvedeném rozsudku Turecké televizory, k obecnému závěru, podle kterého celý postup vystavování průvodních osvědčení tureckými orgány systematicky porušoval pravidla původu. A konečně, i kdyby bylo možné připustit, že Komise byla povinna vykonávat zesílenou kontrolu nad prováděním Dohody o přidružení, je namístě uvést, že jak vyplývá z bodu 194, UCLAF provedla v Turecku šetření ihned poté, co se objevily první náznaky padělání průvodních osvědčení, a že tak Komise skutečně dbala o správné provádění Dohody o přidružení.
- 239 Co se týče argumentů žalobkyně týkajících se povinnosti Komise obrátit se na Radu přidružení nebo na smíšený výbor celní unie, který byl zřízen článkem 52 rozhodnutí č. 1/95, je namístě konstatovat, že nejsou relevantní. Podle článku 22 Dohody o přidružení je totiž základním úkolem Rady přidružení přijímat opatření nezbytná pro zajištění řádného fungování uvedené dohody a jejího dodržování smluvními stranami (výše uvedený rozsudek Turecké televizory, bod 274). Stejně tak je podle čl. 52 odst. 1 rozhodnutí č. 1/95 úkolem smíšeného výboru celní unie dbát na řádné fungování celní unie, zejména předkládáním doporučení pro Radu přidružení. Mimoto, čl. 52 odst. 2 rozhodnutí č. 1/95 stanoví, že smluvní strany v rámci smíšeného výboru vzájemně konzultují všechny body vyplývající z provádění uvedeného rozhodnutí, při kterých jedna ze smluvních stran narazila na problémy.

240 Přitom je nutno konstatovat, vzhledem k výše uvedenému, že žalobkyně nebyla schopna prokázat, že Komise v rámci správní pomoci smluvené s Tureckou republikou narazila na problémy, které by odůvodňovaly diskuzi uvnitř těchto orgánů o přijetí specifických opatření směřujících k jejich odstranění. Co se týče zejména nejasných prohlášení tureckých orgánů týkajících se tří průvodních osvědčení, stačí poznamenat, že z bodu 203 vyplývá, že tato nejenže nemohla zpochybnit řádnost přezkumného řízení, ale navíc že turecké orgány spolupracovaly s Komisí, když vůči nim vznesla žádosti o osvětlení.

241 Co se týče podobnosti se skutkovými okolnostmi, které vedly k výše uvedenému rozsudku Turecké televizory, kterou se žalobkyně pokouší prokázat, je třeba podotknout, že tyto okolnosti nejsou srovnatelné se skutkovými okolnostmi, které byly posuzovány v rámci řízení v projednávané věci. Ve věcech vedoucích k výše uvedenému rozsudku Turecké televizory totiž Soud určil, že se turecké orgány dopustily hrubých nesplnění povinností, mezi nimi zejména neprovedení ustanovení Dohody o přidružení, která postihovala veškeré vývozy televizorů z Turecka. Uvedená nesplnění povinností přispěla ke vzniku nesrovnalostí týkajících se vývozu, čímž uvedla vývozce do zvláštní situace ve smyslu článku 239 CKS (výše uvedený rozsudek Turecké televizory, body 255 a 256).

242 Přitom v projednávaném případě nedošlo, co se týče sporných osvědčení, k prokázání takových nesplnění povinností postihujících veškeré vývozy ovocných šťáv. Je namístě uvést, že nesplnění povinností tureckých orgánů zakládající zvláštní situaci uvedená v napadeném rozhodnutí se týkají výhradně průvodních osvědčení předložených žalobkyní, která byla vystavena tureckou celní správou neprávem. Komise ve vztahu k těmto osvědčením zastávala názor, že příslušné turecké orgány věděly nebo měly vědět, že zboží, pro které osvědčení původu vydaly, nesplňuje podmínky požadované k tomu, aby na ně mohlo být uplatněno preferenční zacházení. Naopak, jak bylo konstatováno výše, k vystavení 32 sporných osvědčení nepřispělo žádné nesplnění povinností tureckých orgánů.

243 S ohledem na výše uvedené je namístě odmítnout argumenty žalobkyně jako neopodstatněné.

b) K nepředání vzorů razítek a podpisů

Argumenty účastnic řízení

244 Žalobkyně tvrdí, že se Komise tím, že nepředala členským státům, zejména italské vládě, vzory otisků razítek a podpisů užívaných tureckými vývozními celními úřady, zejména pak úřady v Mersin, dopustila závažného nesplnění těchto povinností vůči dovozcům, jako je žalobkyně. Podle žalobkyně článek 93 prováděcího nařízení k CKS, který se použije rovněž podle článku 20 CKS v rámci Dohody o přidružení, ukládá Komisi dbát na to, aby jí turecká celní správa tyto vzory zaslala.

245 V tomto ohledu žalobkyně uvádí, že turecké orgány uznaly svoji povinnost předat uvedené vzory Komisi a tvrdily, že přinejmenším razítka užívaná v Mersin skutečně předaly. Toto nesplnění povinnosti je o to závažnější, že úřední razítka užívaná celním úřadem v Mersin byla velmi poškozená, a jejich otisk byl tedy velmi slabý. Přitom žalobkyně připomíná, že razítka a podpisy představují základní prostředky pro stanovení, a to i uvnitř Společenství, toho, zda turecká celní správa přispěla k vystavení sporných osvědčení, či nikoliv a současně usnadňují lepší kontrolu osvědčení předložených dovozců.

246 V projednávaném případě by příslušné italské celní orgány byly způsobilější srovnání provést, pokud by jim Komise zaslala veškerá razítka a podpisové vzory celního

úřadu v Mersin a pokud by dbala na to, aby razítka byla v přesných lhůtách obnovována. Pak by totiž buď nebylo vytýkáno padělání, anebo, v případě padělání, by toto mohlo být odhaleno a objasněno již u prvních sporných dovozů.

²⁴⁷ Komise se omezuje na tvrzení, že Turecká republika nebyla povinna jí předat originální podpisy a razítka celních orgánů v Mersin, jelikož, jak uvedla výše (viz bod 143 výše), článek 93 prováděcího nařízení k CKS není v projednávaném případě použitelný.

Závěry Soudu

²⁴⁸ Je namístě uvést, že žalobkyně vytýká Komisi, že porušila povinnosti, které jí přísluší na základě použitelné právní úpravy, tím, že nepředala italským celním orgánům vzory razítek a podpisů užívaných tureckou celní správou. Tím měla Komise ulehčit oběh padělaných osvědčení. Otázkou je tedy to, zda Komise byla povinna získat dotčené vzory a následně je předat celním orgánům členských států.

²⁴⁹ V tomto ohledu je třeba konstatovat, že na rozdíl od tvrzení žalobkyně není článek 93 prováděcího nařízení k CKS v projednávaném případě použitelný. Tento článek tak neukládá tureckým orgánům předat vzory razítek a podpisů užívaných jejich celními úřady, ani Komisi předat je členským státům. Toto konstatování vyplývá z postavení, které článek 93 zaujímá v systematice prováděcího nařízení k CKS, a sice v pododdíle 3, nazvaném „Způsoby správní spolupráce“, oddílu 1, nazvaného „Systém všeobecných celních preferencí“, kapitoly věnované preferenčnímu původu zboží. Tato kapitola je součástí hlavy IV prováděcího nařízení k CKS,

týkající se původu zboží. Přitom, jak vyplývá z výkladu článku 67 ve vzájemném spojení s článkem 93 prováděcího nařízení k CKS, posledně uvedené ustanovení stanoví způsoby správní spolupráce používané pro obchod mezi Společenstvím a rozvojovými zeměmi, kterým Společenství poskytuje celní preference. Je tedy nutno konstatovat, že článek 93 prováděcího nařízení k CKS se zboží pocházejícího z Turecka netýká.

250 Mimoto je namístě uvést, že výklad čl. 20 odst. 3 písm. d) ve vzájemném spojení s čl. 27 písm. a) CKS umožňuje dojít k závěru, že v rámci dohod zavádějících preferenční celní režimy, uzavřených mezi Společenstvím a třetími zeměmi, jsou pravidla týkající se původu zboží stanovena v těchto dohodách. V projednávaném případě je nutno konstatovat, že Dohoda o přidružení takový režim zavádí. Přitom je třeba podotknout, že ani dotčená dohoda, ani rozhodnutí Rady přidružení směřující k provedení jejích ustanovení nestanovily jakoukoliv povinnost předávání vzorů razítek a podpisů mezi smluvními stranami.

251 Co se týče konečné etapy celní unie, to znamená období následujícího po 31 prosinci 1995, výše uvedené rozhodnutí č. 1/95 ve svém článku 29 stanoví, že vzájemná pomoc mezi celními orgány smluvních stran se řídí ustanoveními jeho přílohy 7, která, co se týče Společenství, pokrývá oblasti spadající pod Společenství. Přitom ustanovení této přílohy 7, která taxativně upravují způsoby správní spolupráce, nijak neodkazují na případnou povinnost předání vzorů razítek a podpisů. Krom toho je namístě uvést, že rozhodnutí Výboru pro celní spolupráci ES-Turecká republika č. 1/96, které stanoví prováděcí ustanovení k rozhodnutí č. 1/95, rovněž takovou povinnost nezakládá.

252 Toto konstatování není vyvráceno argumentem žalobkyně, podle kterého článek 4 rozhodnutí č. 1/96 odkazuje na článek 93 CKS. Tento článek 4 se totiž omezuje na stanovení toho, že právní úprava Společenství a turecká právní úprava v oblasti cel se

použijí na obchod se zbožím mezi oběma smluvními stranami na jejich území za podmínek stanovených v rozhodnutí č. 1/96. Kapitola 2 tohoto rozhodnutí, nazvaná „Ustanovení o správní spolupráci při pohybu zboží“, stanoví hmotněprávní a formální podmínky, kterým musejí průvodní osvědčení vydaná v rámci obchodní výměny mezi Společenstvím a Tureckou republikou vyhovovat, aniž by nicméně ukládala povinnost předávání razítek a podpisů. Krom toho, článek 15 téhož rozhodnutí č. 1/96 stanoví, že kontrola pravosti a správnosti osvědčení je prováděna v rámci vzájemné pomoci stanovené článkem 29 a přílohou 7 rozhodnutí č. 1/95.

253 A konečně, je namístě uvést, že jediný případ, kdy je taková povinnost předání dotčených vzorů výslovně stanovena, se týká zjednodušeného postupu pro vydávání osvědčení [viz čl. 12 odst. 5 písm. b) rozhodnutí č. 1/96 a čl. 9a odst. 5 písm. b) rozhodnutí č. 5/72, ve znění rozhodnutí č. 2/94]. Podle použitelných ustanovení to musí být na osvědčeních vydaných podle zjednodušeného postupu výslovně uvedeno (viz čl. 9a odst. 6 rozhodnutí č. 5/72, ve znění rozhodnutí č. 2/94). Přitom na sporných osvědčeních o tomto zjednodušeném postupu není žádná zmínka.

254 Co se týče zboží dovezeného během přechodné etapy celní unie, to znamená do 31. prosince 1995, je namístě uvést, že ani rozhodnutí č. 5/72, ani rozhodnutí č. 4/72 nestanoví výslovně povinnost předání vzorů razítek a podpisů.

255 Je tedy nutno konstatovat, že po celé období, na které se vztahují sporné dovozy, nepodléhaly Turecká republika a Komise žádné povinnosti předávat vzory razítek a podpisů užívaných jejich celními orgány. Proto nemohla být Komise povinna předat dotčené vzory celním orgánům členských států.

- 256 Toto konstatování není vyvráceno argumentem žalobkyně týkajícím se použitelnosti nařízení č. 3719/88. V tomto ohledu stačí podotknout, že článek 1 nařízení č. 3719/88 týkající se rozsahu působnosti, stanoví, že nařízení se použije na osvědčení stanovená právními ustanoveními, která v něm jsou výslovně uvedena. Přitom je nutno konstatovat, že ani Dohoda o přidružení, ani její prováděcí ustanovení v něm zmíněny nejsou. Stejně tak na toto nařízení neodkazuje žádné relevantní ustanovení směřující k provedení Dohody o přidružení.
- 257 Při neexistenci povinnosti Komise předat vzory razítek a podpisů členským státům je namístě dojít k závěru, že tento bod žalobního důvodu je neopodstatněný.
- 258 V každém případě je tento bod žalobního důvodu rovněž irelevantní, jelikož, jak poznamenala Komise na jednání, Turecká republika předala otisky razítek užívaných pro osvědčení A.TR.1 dobrovolně.
- 259 V důsledku toho musí být tento bod žalobního důvodu zamítnut.

c) K porušení povinnosti včasného upozornění dovozců

Argumenty účastnic řízení

- 260 Žalobkyně vytýká Komisi, že nesplnila svoji povinnost upozornit včas vývozce, která vyplývá z judikatury De Haan (rozsudek Soudního dvora ze dne 7. září 1999,

De Haan, C-61/98, Recueil, s. I-5003, bod 36). Tato judikatura ukládá Komisi povinnost varovat včas dovozce, je-li informována o nesrovnalostech týkajících se dovozů zboží ze třetích zemí. V této souvislosti žalobkyně připouští, že ve svém výše uvedeném rozsudku *Hyper v. Komise* (bod 126) Soud rozhodl, že při neexistenci ustanovení práva Společenství v tomto smyslu neexistuje povinnost upozornit dovozce na pochybnosti ohledně platnosti celních transakcí uskutečněných těmito dovozci v rámci preferenčního režimu. Nicméně, taková povinnost vzniká, získá-li Komise konkrétní informace o nedodržení pravidel původu v zemi vývozce, a to i pokud ihned nejedná.

261 V projednávaném případě upozornil Evropský parlament již v roce 1994 nebo 1995 Komisi na existenci nesrovnalostí týkajících se osvědčení původu vydaných v Turecku a vztahujících se k různým produktům, mezi nimi i konzervám ovocné šťávy. Komise nicméně v této věci nic po celá dlouhá léta nepodnikala, když ve věci *Turecké televizory* zasáhla až po uplynutí 20 let (výše uvedený rozsudek *Turecké televizory*, body 261 a 262), a to teprve po vytvoření UCLAF a prvních šetřeních vedených na místě tímto orgánem.

262 Mimoto, žalobkyně uvádí, že z obsahu dopisu UCLAF ze dne 9. prosince 1998 zasláního koordinačnímu ředitelství Evropského společenství v Ankaře vyplývá, že Komise již od roku 1993 bezpochyby věděla, že koncentráty jablečné šťávy byly do Unie vyváženy prostřednictvím nesprávných osvědčení původu. V každém případě, Komise měla od zprávy z inspekce z roku 1993 předložené v rámci věcí vedoucích k výše uvedenému rozsudku *Turecké televizory* vědět, že k podobným porušováním pravidel v oblasti původu docházelo při vývozech dalších produktů, jako jsou ovocné šťávy, z Turecka.

263 A konečně, žalobkyně uplatňuje, že současně s tímto upozorněním byla Komise povinna poskytnout vnitrostátním orgánům prostředky umožňující jim kontrolovat

pravost osvědčení vydaných tureckými orgány, obdobně jako tomu bylo v nedávné době v případě dovozů cukru ze Srbska a Černé Hory (Upozornění dovozcům, Úř. věst. 2003, C 177, s. 2).

264 Komise úvodem upozorňuje, že nebyla vůbec povinna dovozce včas upozornit. V tomto ohledu Komise nejprve připomíná zásady zakotvené v této oblasti Soudem ve výše uvedeném rozsudku *Hyper v. Komise* (body 126 až 128), podle kterých žádné ustanovení práva Společenství Komisi výslovně neukládá upozornit dovozce, má-li pochybnosti o platnosti celních transakcí uskutečněných těmito dovozci v rámci preferenčního režimu. Jak Soud rovněž prohlásil ve výše uvedeném rozsudku *Hyper v. Komise*, Komise může být na základě své obecné povinnosti řádné péče povinna dovozce pocházející ze Společenství obecně upozornit pouze tehdy, má-li vážné pochybnosti o správnosti velkého počtu vývozu uskutečněných v rámci preferenčního režimu.

265 V projednávaném případě Komise uvádí, že na rozdíl od tvrzení žalobkyně neměla Komise po roce 1993 vážné pochybnosti tohoto druhu a teprve od roku 1998, po zahájení vyšetřovacího řízení, měla k dispozici konkrétnější informace o nepřesných a padělaných osvědčeních. Co se týče údajného upozornění Evropského parlamentu, Komise poznamenává, že žalobkyně v tomto ohledu nemůže uvést jediné *ad hoc* usnesení Evropského parlamentu zveřejněné v Úředním věstníku. Krom toho, Komise tvrdí, že jednak parlamentní otázky nemají za cíl poskytovat Komisi informace, ale naopak ji o ně žádat, a jednak, že žalobkyně ani netvrdí, že se Evropský parlament vyslovil k případnému padělání osvědčení původu týkajících se dovozů jablečné šťávy z Turecka.

266 Komise dále zpochybňuje jakoukoliv podobnost mezi skutkovými okolnostmi projednávaného případu a skutkovými okolnostmi, na kterých spočíval výše uvedený

rozsudek De Haan. Podle Komise totiž v této věci příslušné nizozemské celní orgány věděly, nebo měly přinejmenším silné podezření, o existenci podvodu již před tím, než došlo k celním operacím vedoucím k úhradě cla. V projednávaném případě se naopak první podezření týkající se nepravosti nebo neplatnosti osvědčení původu objevila teprve po sporných dovozech. Dovozy žalobkyně byly ukončeny dne 20. listopadu 1997, zatímco Komise nebo italské celní orgány získaly první náznaky týkající se nesrovnalostí teprve v průběhu roku 1998.

267 Mimoto, Komise tvrdí, že i za předpokladu, že by v projednávaném případě byla povinna dovozce včas upozornit, nezpůsobilo by toto neupozornění škodu uplatňovanou žalobkyní, a sice vznik povinnosti k úhradě dovozního cla, vzhledem k tomu, že její dovozy k datu, kdy jí Komise mohla poprvé varovat, již byly ukončeny. Komise upozorňuje, že argument žalobkyně se rovná tvrzení, že Komise měla obecně podezřívát Tureckou republiku, že porušuje Dohodu o přidružení, což nemůže být jejím úkolem.

268 A konečně, Komise odmítá podobnost se situací panující u dovozů cukru ze Srbska a Černé Hory. Upozornění Komise dovozcům v této věci totiž bylo vydáno výslovně z důvodu mezer ve správní spolupráci s orgány Srbska a Černé Hory. Tak tomu není, pokud jde o turecké orgány, které naopak s Komisí plně spolupracovaly.

Závěry Soudu

269 Je namístě uvést, že žalobkyně vytýká Komisi, že nesplnila svoji povinnost včasného upozornění dovozců, zatímco byla informována o existenci nesrovnalostí týkajících se vývozu výrobků pocházejících z Turecka.

- 270 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury neukládá žádné ustanovení práva Společenství výslovně Komisi upozornit dovozce, má-li pochybnosti o platnosti jimi uskutečněných celních transakcí v rámci preferenčního režimu (výše uvedené rozsudky De Haan, bod 36, a Hyper v. Komise, bod 126).
- 271 Je pravda, že ve výše uvedeném rozsudku Turecké televizory (bod 268) bylo uznáno, že takovou povinnost Komise by bylo možné v určitých specifických případech vyvodit z její obecné povinnosti řádné péče vůči hospodářským subjektům. Ve věcech, které vedly k tomuto rozsudku, totiž Komise věděla, nebo měla silné podezření, že se turecké orgány dopustily hrubých nesplnění povinností v rámci provádění Dohody o přidružení (zejména neprovedením právní úpravy týkající se kompenzační srážky) a že tato nesplnění povinností postihují platnost veškerých vývozu televizorů do Společenství.
- 272 Je třeba nicméně připomenout, že ve výše uvedeném rozsudku Hyper v. Komise bylo rovněž upřesněno, že Komise může být povinna na základě své povinnosti řádné péče obecně upozorňovat dovozce pocházející ze Společenství pouze tehdy, má-li vážné pochybnosti o správnosti velkého počtu vývozu uskutečněných v rámci preferenčního režimu (výše uvedený rozsudek Hyper v. Komise, bod 128).
- 273 Přitom v projednávaném případě žalobkyně nebyla schopna průkazným způsobem dokázat existenci hrubých nesplnění povinností tureckých orgánů, které by postihovaly veškeré vývozy koncentrátů ovocných šťáv a přispěly k oběhu padělaných osvědčení. Proto, jak vyplývá z bodu 242, není možná žádná podobnost se skutkovými okolnostmi, na jejichž základě byl vydán výše uvedený rozsudek Turecké televizory.

274 Mimoto je třeba uvést, že v okamžiku sporných dovozů neměla Komise důvod k vážným pochybnostem, co se týče dovozů koncentrátů ovocných šťáv z Turecka. Z korespondence mezi Komisí a italskými a tureckými orgány totiž vyplývá, že Komise si mohla uvědomit existenci padělaných osvědčení teprve na konci roku 1998, po objevení prvního padělaného osvědčení italskými celními orgány a zahájení vyšetřovacího řízení. Proto, jak správně upozorňuje Komise, i za předpokladu, že by byla Komise povinna upozornit dovozce, jakmile vyvstanou první pochybnosti o správnosti sporných osvědčení, nebyla by schopna zabránit škodě, kterou žalobkyně utrpěla, jelikož sporné dovozy pocházejí ze dne 20. listopadu 1997.

275 Co se týče argumentace žalobkyně, podle které Komise již od roku 1993 nebo 1994 bezpochyby věděla, že koncentráty ovocné šťávy byly z Turecka vyváženy prostřednictvím nesprávných průvodních osvědčení, je třeba konstatovat, že žalobkyně nepředkládá žádný průkazný poznatek, takže je namístě ji odmítnout.

276 Stejně je tomu tak, pokud jde o argument týkající se údajného upozornění Evropského parlamentu nakazujícího Komisi vyhledat nesrovnalosti týkající se průvodních osvědčení vydaných Tureckou republikou a vztahujícího se k velkému množství produktů. Tento argument musí být pro neexistenci důkazu odmítnut.

277 Rovněž tak je namístě odmítnout tvrzení žalobkyně, podle kterého Komise měla od zprávy z inspekce UCLAF ve věcech vedoucích k výše uvedenému rozsudku Turecké televizory vědět, že k podobným porušováním pravidel původu docházelo při vývozu dalších produktů, stejně jako v projednávaném případě. Žalobkyně totiž jednak toto tvrzení nepodpírá žádným průkazným poznatkem, a jednak skutečnosti, ohledně kterých UCLAF prováděla vyšetřování v průběhu uvedené inspekce, se netýkaly

osvědčení padělaných třetími osobami, ale osvědčení nesprávně vydaných tureckými orgány.

278 Krom toho, co se týče tvrzení žalobkyně, podle kterého z obsahu dopisu ze dne 9. prosince 1998 zasláního koordináčnímu ředitelství Evropského společenství v Ankaře vyplývá, že Komise již od roku 1993 věděla, že koncentráty jablečné šťávy byly vyváženy prostřednictvím nesprávných osvědčení původu, je namístě konstatovat, že tento dopis, který byl Komisí předložen na písemnou žádost Soudu, takovou informaci neobsahuje. V tomto dopise totiž Komise požaduje kontrolu všech vývozů koncentrátů ovocných šťáv za období od roku 1993 do roku 1998, aniž by se vyslovovala k tomu, kdy se dozvěděla o existenci nesrovnalostí.

279 A konečně, je třeba poznamenat, že podobnost s upozorněním vývozcům učiněným Komisí v rámci dovozů cukru ze Srbska a Černé Hory není relevantní. Podnětem pro toto upozornění totiž byla jednak existence důvodných pochybností ohledně existence podvodů velkého rozsahu, a jednak existence mezer ve správní spolupráci s příslušnými orgány. Přitom v řízení v projednávané věci nebyla žalobkyně schopna prokázat podobné skutkové okolnosti.

280 Z výše uvedeného vyplývá, že se Komise nedopustila nesplnění svých povinností tím, že neupozornila žalobkyni před spornými dovozy na pochybnosti, které mohla mít o správnosti sporných osvědčení.

281 Z toho plyne, že tento bod žalobního důvodu není opodstatněný, a musí být v důsledku toho zamítnut.

d) K nesprávnému posouzení skutkových okolností při šetřeních v Turecku

Argumenty účastnic řízení

282 Žalobkyně tvrdí, že z žalobní odpovědi vyplývá, že Komise buď v průběhu inspekce provedené v prosinci 1998 nevyšetřila skutkové okolnosti řádně, nebo že řádné šetření nemohla vykonat z důvodu nedostatečné spolupráce tureckých orgánů, nebo že odmítá prozradit výsledky takového šetření. Podle žalobkyně poskytovala ustanovení týkající se vzájemné pomoci, zejména články 3, 6, 7 a 8 přílohy 7 rozhodnutí č. 1/95, Komisi dostatečný právní základ pro šetření, které by jí umožnilo řádně prokázat skutkové okolnosti. Komise tak mohla prokázat, zda byla sporná osvědčení vystavena tureckými orgány, zapsána u celního úřadu v Mersin a nesla razítka tohoto úřadu, stejně jako to, zda bylo proti případným padělatelům vedeno trestní vyšetřování. Jelikož tak Komise opomenula učinit, dopustila se hrubého nesplnění povinnosti.

283 Komise uplatňuje, že na rozdíl od tvrzení žalobkyně veškeré relevantní skutkové okolnosti řádně posoudila a vyhodnotila. Žalobkyně obecně přehlíží, že Turecká republika není členem Unie, a že z tohoto důvodu nemá Komise v Turecku žádné jiné pravomoci než ty, které jí byly touto zemí výslovně poskytnuty.

Závěry Soudu

284 Co se týče údajných nesplnění povinností Komise vyplývajících ze skutečnosti, že UCLAF v Turecku vyšetřování nevedla řádně, stačí konstatovat, že žalobkyně není schopna podpořit svoji argumentaci průkaznými poznatky. Krom toho je namístě uvést, že v projednávaném případě žádné použitelné ustanovení neukládá UCLAF

povinnost přijmout žalobkyní doporučené postupy šetření. A konečně, i za předpokladu, že by UCLAF nevedla během své inspekce v Turecku vyšetřování vyčerpávajícím způsobem, je namístě konstatovat, že žalobkyně nebyla schopna prokázat jeho nezbytnost tím, že by předložila poznatky, které by mohly zpochybnit platnost kontroly správnosti sporných osvědčení uskutečněné tureckými orgány.

285 V důsledku toho nejsou žalobní důvody žalobkyně týkající se údajných nesplnění povinností přičitatelných Komisi opodstatněné, a musejí být v důsledku toho zamítnuty.

4. *K neexistenci hrubé nedbalosti žalobkyně a posouzení obchodních rizik*

a) Argumenty účastnic řízení

286 Zaprvé, co se týče neexistence hrubé nedbalosti z její strany, žalobkyně nejprve tvrdí, že v napadeném rozhodnutí (body 53 až 56) došla Komise správně k závěru, že co se týče osvědčení A.TR.1 posouzených jako nesprávná, jednala v dobré víře a prokázala nezbytnou řádnou péči. Tatáž konstatování mají platit i ohledně sporných osvědčení, jelikož neexistuje žádný viditelný rozdíl mezi nimi a osvědčeními posouzenými jako nesprávná. Krom toho v napadeném rozhodnutí Komise správně žalobkyni nikterak nevytýkala, že nejednala obezřetně a s řádnou péčí rovněž ohledně sporných osvědčení.

287 Dále, žalobkyně popírá, že by prokázala zjevnou nedbalost tím, že se nepřesvědčila o tom, že sporná osvědčení užívaná v rámci jejich obchodních vztahů byla pravá

a platná. V tomto ohledu žalobkyně zdůrazňuje, že neměla žádný poznatek, který by jí umožňoval obávat se případných padělání osvědčení nebo předpokládat, že by turecké orgány vydávaly osvědčení A.TR.1 pro zboží nepocházející z Turecka. K závěru, že turecké orgány hrubě a trvale porušovaly pravidla týkající se osvědčení původu, došla teprve po schůzkách svých odpovědných pracovníků v Turecku, na základě korespondence vedené Komisí a italskými orgány s tureckými orgány a na základě částečného nahlédnutí do spisu.

288 Mimoto, žalobkyně tvrdí, že dovozní operace uskutečněné s tureckou společností Akman byly běžnými obchodními operacemi. Přitom podle judikatury, vyplývají-li dovozy z běžné obchodní praxe, přísluší Komisi předložit důkaz o hrubé nedbalosti ze strany dovozců (výše uvedený rozsudek Eyckeler & Malt v. Komise, bod 159, a výše uvedený rozsudek Turecké televizory, bod 297).

289 A konečně, ve své replice žalobkyně zpochybňuje argument Komise, podle kterého by v případě, že by Soud nyní rozhodl o existenci zvláštní situace ve vztahu k žalobkyni, otázka její případné hrubé nedbalosti musela být předmětem nového posouzení Komise. Podle žalobkyně, vzhledem k tomu, že se Komise ve své žalobní odpovědi nevyjádřila k subjektivním podmínkám použití čl. 239 CKS, nemůže nyní tento argument používat nejen v rámci řízení v projednávané věci, ale ani v případě, kdy by projednávaná žaloba byla shledána opodstatněnou. Mimoto, žalobkyně se domnívá, že v případě, že by Komise ve své duplice došla k závěru o existenci hrubé nedbalosti, musel by být takový výklad buď odmítnut z důvodu prekluze, anebo by musela být žalobkyni poskytnuta možnost předložit doplňující vyjádření. Jakékoliv jiné řešení by totiž Komisi poskytovalo neoprávněnou výhodu.

290 Zadruhé, co se týče posouzení rizik, žalobkyně zdůrazňuje, že z vyložených okolností vyplývá, že se jak Komise, tak turecké orgány dopustily hrubého nedodržení

povinností, které jim přísluší, čímž přispěly k tomu, že byla potvrzena a vydána údajně chybná, ve skutečnosti však nesprávná osvědčení. Tato nesplnění povinností vytvořila situaci, která již nevyplývá z běžného rizika, které musí nést každý dovozce, ale která naopak odůvodňuje existenci zvláštní situace vůči žalobkyni ve smyslu čl. 239 CKS.

291 Mimoto je Komise povinna při výkonu svých funkcí v rámci čl. 239 CKS zohlednit nejen zájem Společenství na zajištění dodržování celních předpisů, ale rovněž zájem dovozce, který jednal v dobré víře, na tom, aby nenesl škody přesahující běžné obchodní riziko (výše uvedené rozsudky *Eyckeler & Malt v. Komise*, bod 133, a *Hyper v. Komise*, bod 95).

292 Komise nejprve uplatňuje, že oddíl napadeného rozhodnutí týkající se sporných osvědčení, která byla posouzena jako padělaná, nijak neodkazuje na otázku řádné péče nebo nedbalosti žalobkyně. Podle Komise tato otázka již po prokázání neexistence zvláštní situace ve smyslu ustanovení článku 239 CKS ve vzájemném spojení s článkem 905 prováděcího nařízení k CKS není významná. Nicméně Komise zdůrazňuje, že pokud by měl Soud v projednávaném případě dojít k závěru o existenci zvláštní situace, Komise by musela provést posouzení ostatních skutkových podmínek týkajících se použití článku 239 CKS, jelikož části napadeného rozhodnutí (v bodě 52 a následujících odůvodnění) týkající se řádné péče a dobré víry žalobkyně ve vztahu k osvědčením považovaným za nesprávná nejsou nutně převzatelné.

293 Komise dále uvádí, že argumenty žalobkyně týkající se hrubých porušení tureckých orgánů ve skutečnosti ukazují na porušení povinnosti řádné péče, která jí přísluší, nebo na její hrubou nedbalost, což vylučuje jakékoliv vrácení cla na základě článku 239 CKS. Pokud totiž žalobkyně podezřívala turecké orgány z hrubých porušení pravidel týkajících se osvědčení původu, měla se přesvědčit o pravosti

osvědčení, která používala ve svých obchodních vztazích. Přitom žalobkyně se na způsob, jakým Turecká republika uplatňuje preferenční režim, informovala teprve v dubnu 1999, tedy téměř dva roky po skončení sporných dovozů.

294 A konečně, co se týče přezkumu rizik, Komise uvádí, že z jejího popisu vyplývá, že žalobkyně předložila padělaná osvědčení původu, na jejichž výrobě se turecké orgány nepodílely. Podle čl. 904 písm. c) prováděcího nařízení k CKS nepředstavuje tato situace zvláštní okolnost ve smyslu článku 239 CKS, ale naplnění běžného obchodního rizika, proti kterému se žalobkyně měla pojistit. Komise se tak domnívá, že z toho nevyplývá nepřijatelná diskriminace žalobkyně ve vztahu k ostatním dovozcům.

b) Závěry Soudu

295 Je namístě uvést, že Komise zamítla žádost o prominutí dovozního cla z důvodu, že „uplatňované okolnosti [...] [nemohly] [podle ní] vytvořit zvláštní situaci ve smyslu článku 239 nařízení [...] č. 2913/92, pokud jde o tu část žádosti, která se týká chybných osvědčení“ (bod 39 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Jak správně Komise poznamenává ve svých písemnostech, při závěru o neexistenci zvláštní situace se v části napadeného rozhodnutí týkající se padělaných osvědčení (body 18 až 41 odůvodnění) nevyslovila k otázce řádné péče nebo nedbalosti žalobkyně.

296 Z toho plyne, že část druhého žalobního důvodu uvádějící neexistenci hrubé nedbalosti ze strany žalobkyně je neúčinná, a musí tedy být z tohoto důvodu zamítnuta (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Bonn Fleisch Ex- und Import v. Komise, bod 69).

297 S ohledem na výše uvedené je namístě druhý žalobní důvod zamítnout v celém jeho rozsahu.

C – *Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 220 odst. 2 písm. b) CKS*

1. *Argumenty účastnic řízení*

298 Žalobkyně nejprve připomíná, že v napadeném rozhodnutí (bod 18 a následující odůvodnění) Komise posuzovala především použitelnost čl. 220 odst. 1 písm. b) CKS, přičemž dospěla k neexistenci nesplnění povinnosti tureckých orgánů, a v důsledku toho použití čl. 220 odst. 2 písm. b) CKS odmítla. Podle žalobkyně jsou konstatování Komise nesprávná, jelikož turecká celní správa byla náležitě seznámena s tím, že jí potvrzených a evidovaných 32 sporných osvědčení je nesprávných.

299 Krom toho žalobkyně uplatňuje, že schůzky jejích zástupců stejně jako šetření UCLAF v Turecku dokládají skutečnost, že i kdyby se ukázalo, že sporná osvědčení nebyla tureckými orgány vědomě potvrzena, tyto orgány přinejmenším věděly, nebo měly vědět, že tato osvědčení existují. Jelikož má žalobkyně za to, že o její dobré víře není nejmenších pochyb, vyplývá z toho, že dodatečně zaplacené dovozní clo jí musí být vráceno.

- 300 Komise úvodem tvrdí, že z napadeného rozhodnutí plyne, že co se týče osvědčení považovaných za padělaná, nebyly v projednávaném případě splněny podmínky pro použití čl. 220 odst. 2 písm. b) CKS, jelikož nebylo tureckým orgánům prokázáno žádné pochybení, neboť sporná osvědčení jimi nebyla ani vydána, ani podepsána, ale naopak byla padělána třetími osobami (body 18 až 28 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 301 Komise krom toho uplatňuje, že podle ustálené judikatury nepředstavuje skutečnost, že italské celní orgány zpočátku padělaná osvědčení původu přijímaly, sama o sobě pochybení ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) CKS.
- 302 A konečně, Komise uvádí, že vzhledem k tomu, že žalobkyně předkládá pouze tvrzení, která již byla vyvrácena v rámci žalobního důvodu souvisejícího s použitím článku 239 CKS, dovoluje si odkázat na tyto své předchozí úvahy. Komise z toho vyvozuje, že podmínky pro použití čl. 220 odst. 2 písm. b) CKS nejsou v projednávaném případě splněny, takže sporné dovozní clo mohlo být dodatečně začítováno. V důsledku toho je v tomto ohledu žaloba rovněž neopodstatněná.

2. Závěry Soudu

- 303 Podle čl. 220 odst. 2 písm. b) CKS musejí být pro to, aby příslušné orgány mohly neprovést dodatečné začítování dovozního cla, splněny současně tři podmínky. Je třeba nejprve, aby clo nebylo vybráno v důsledku pochybení samotných příslušných orgánů, dále, aby povaha jejich pochybení byla taková, aby ji osoba povinná zaplatit clo jednající v dobré víře nemohla přiměřeným způsobem zjistit, a konečně, aby tato osoba dodržela veškerá ustanovení stanovená platnou právní úpravou, co se týče jejího celního prohlášení (viz obdobně rozsudky Soudního dvora ze dne 12. července

1989, Binder, 161/88, Recueil, s. 2415, body 15 a 16; ze dne 27. června 1991, Mecanarte, C-348/89, Recueil, s. I-3277, bod 12; ze dne 4. května 1993, Weis, C-292/91, Recueil, s. I-2219, bod 14; výše uvedený rozsudek Faroe Seafood a další, bod 83; usnesení Soudního dvora ze dne 9. prosince 1999, CPL Imperial 2 a Unifrigo v. Komise, C-299/98 P, Recueil, s. I-8683, bod 22, a ze dne 11. října 2001, William Hinton & Sons, C-30/00, Recueil, s. I-7511, body 68, 69, 71 a 72; rozsudek Soudu ze dne 5. června 1996, Günzler Aluminium v. Komise, T-75/95, Recueil, s. II-497, bod 42).

304 Rovněž je namístě uvést, že podle ustálené judikatury je cílem čl. 220 odst. 2 písm. b) CKS chránit legitimní očekávání osoby povinné zaplatit clo, pokud jde o opodstatněnost všech skutečností uvedených v rozhodnutí o vybrání nebo nevybrání cla. Nicméně, legitimní očekávání osoby povinné zaplatit clo je hodné ochrany poskytované tímto ustanovením pouze tehdy, pokud základ, na kterém spočívá očekávání osoby povinné zaplatit clo, způsobily samotné příslušné orgány. Pouze pochybení přičitatelná aktivnímu jednání příslušných orgánů, která nemohla být osobou povinnou zaplatit clo přiměřeným způsobem zjištěna, zakládají nárok na to, aby dovozní clo nebylo dodatečně vybráno (výše uvedený rozsudek Mecanarte, body 19 a 23).

305 V projednávaném případě je namístě konstatovat, že Komise došla ve sporné části napadeného rozhodnutí k závěru, že podmínky použití čl. 220 odst. 2 písm. b) CKS nejsou splněny z důvodu, že ze strany příslušných orgánů nebylo možné odhalit žádné aktivní pochybení (body 25 až 27 odůvodnění).

306 Z výše uvedeného vyplývá, že žalobkyně nebyla schopna prokázat, že by aktivní jednání příslušných orgánů přispělo k vystavení nebo přijetí sporných osvědčení, která se ukázala být chybnými.

307 Je tak namístě tento žalobní důvod zamítnout jako neopodstatněný.

308 S ohledem na výše uvedené je namístě zamítnout žalobu v celém jejím rozsahu.

K požadovaným organizačním procesním opatřením a důkazním opatřením

309 Žalobkyně navrhuje Soudu, aby nařídil různá důkazní opatření na základě čl. 64 odst. 4 a článku 65 svého jednacího řádu.

A – K předložení dokumentů obsažených ve správním spise

1. Argumenty účastnic řízení

310 Žalobkyně navrhuje Soudu, aby vyzval Komisi k předložení veškerých dokumentů, o kterých se domnívá, že do nich nemohla nahlédnout v rámci přístupu ke správnímu spisu (viz bod 72 a následující).

311 Za účelem prokázání nedostatku spolupráce tureckých orgánů, jejich nesplnění povinností při provádění Dohody o přidružení a nedostatečnosti šetření vedených Komisí žalobkyně navrhuje zejména předložení zpráv z inspekcí UCLAF. Zejména si přeje získat zprávu UCLAF ze dne 23. prosince 1998 nebo z jiného data o povaze, obsahu a výsledcích šetření prováděných v Turecku, zejména v celním úřadě v Mersin.

- 312 Komise v podstatě tvrdí, že žalobkyně mohla nahlédnout do všech relevantních dokumentů, a že jsou tedy všechny tyto návrhy neúčinné.

2. Závěry Soudu

- 313 Z bodu 99 nejprve vyplývá, že žalobkyně měla ještě před přijetím napadeného rozhodnutí přístup ke zprávám z inspekcí UCLAF ze dne 9. a 23. prosince 1998. Mimoto je třeba uvést, že tyto zprávy byly Komisi předloženy v rámci písemné otázky položené Soudem. Za těchto podmínek je tento návrh bezpředmětný, a musí být v důsledku toho zamítnut.

B – K ostatním důkazním opatřením

1. Argumenty účastnic řízení

- 314 Zaprvé, za účelem prokázání povinnosti předání vzorů razítek a podpisů užívaných tureckou celní správou, zejména otisků a podpisů celního úřadu v Mersin, a skutečnosti, že tyto vzory byly Komisi tureckými orgány úředně zaslány a následně předány orgánům členských států žalobkyně Soudu navrhuje, aby Komisi a italské celní správě přikázal přiložit je ke spisu, stejně jako dokumenty dokládající, že kopie razítek a schválené podpisy byly příslušným službám členských států zaslány.

- 315 Zadruhé, za účelem prokázání, že 32 sporných osvědčení A.TR.1 nepředstavuje padělky, navrhuje žalobkyně Soudu, aby pověřil znalce, například německou správu celní policie v Kolíně, aby ověřil pravost originálů prostřednictvím srovnání s originálními otisky relevantních razítek a podpisů.
- 316 Za tímto účelem žalobkyně rovněž navrhuje, aby Soud buď nařídil Komisi, aby vybídla celní orgány v Ravenně k předání originálů 103 osvědčení A.TR.1 uvedených v dopise italských správních orgánů přiloženém k žalobě určenému znalci, nebo je k tomu vyzval přímo. Zástupce žalobkyně by měl mít rovněž možnost nahlédnout do těchto osvědčení.
- 317 Soud by si měl rovněž vyžádat od turecké vlády, případně prostřednictvím Komise, zaslání kopií originálů sporných osvědčení, které má tato vláda v držení, aby je mohl v rámci režimu smlouvené správní pomoci srovnat s originály.
- 318 Zatřetí, za účelem prokázání, že sporná osvědčení představují pravé dokumenty a byly evidovány celním úřadem v Mersin žalobkyně navrhuje Soudu, aby vyzval tureckou ústřední celní správu k určení úředníka, který by na jednání přinesl vzory razítek a podpisů, které byly užívány celním úřadem v Mersin v průběhu sporného období, stejně jako rejstříky, a poskytl informace o nepravosti, nebo nesprávnosti sporných osvědčení.
- 319 Žalobkyně v tomto ohledu uplatňuje vzájemnou pomoc smlouvenou mezi smluvními stranami Dohody o přidružení. Zejména zdůrazňuje, že podle článku 29 rozhodnutí č. 1/95, ve spojení s jeho přílohou 7 a článkem 15 rozhodnutí č. 1/96, si orgány Společenství a turecké orgány poskytují vzájemnou pomoc při kontrole pravosti

a správnosti osvědčení A.TR.1. Článek 12 přílohy 7 rozhodnutí č. 1/95 mimoto stanoví, že úředníci požadovaného orgánu se dostaví jako znalci nebo svědci k soudu druhé smluvní strany a předloží dokumenty nebo ověřené kopie, které mohou být pro řízení nezbytné.

- 320 Komise má za to, že návrhy žalobkyně týkající se předložení sporných osvědčení a jejich kontroly znalcem musejí být zamítnuty, jelikož určení pravosti osvědčení spadá pouze do příslušnosti tureckých orgánů.
- 321 Stejně tak, návrh směřující k získání svědectví tureckého celního úředníka by měl být posouzen jako nepřípustný, jelikož turecká celní správa podle Komise již několikrát potvrdila svá prohlášení týkající se sporných osvědčení.
- 322 Co se týče návrhu na předání dokumentů pocházejících z rejstříků celního úřadu v Mersin, Komise uplatňuje, že je rovněž nepřípustný, neboť je bezvýznamný, vzhledem k tomu, že Komise uvedla, že je možné, že 32 pravých osvědčení existovalo a sloužilo padělatelům jako vzor pro vypracování sporných osvědčení.

2. Závěry Soudu

- 323 Co se týče požadovaných důkazních opatření, z ustálené judikatury vyplývá, že pro posouzení užitečnosti důkazních opatření pro účely řešení sporu je příslušný Soud (rozsudek Soudu ze dne 16. května 2001, *Toditec v. Komise*, T-68/99, Recueil, s. II-1443, bod 40).

324 V projednávaném případě je namístě uvést, že, jak poznamenává Komise, turecké orgány jasně potvrdily, že sporná osvědčení byla padělána. Proto se ve světle písemností ze spisu a s ohledem na žalobkyní uplatňované žalobní důvody jeví, že taková opatření směřující k prokázání toho, že se jedná o pravé dokumenty, nejsou ani relevantní, ani nezbytná pro rozhodnutí v projednávaném sporu. Není tedy namístě k nim přikročit. Návrhy žalobkyně týkající se předložení sporných osvědčení, a jejich kontroly znalcem musejí být proto zamítnuty.

C – K návrhu důkazů

1. Argumenty účastnic řízení

325 Žalobkyně navrhuje jako důkaz jednotlivých tvrzených skutkových okolností výslech svědka Thomase Nothelfera, zaměstnance společnosti Steinhauser, v dotčeném období odpovědného zejména za nákup koncentrátů ovocných šťáv v Turecku, který během svého pobytu v Turecku v první polovině dubna 1999 vedl několik rozhovorů s tureckými orgány. Rovněž nabízí potvrzení profesora Gerda Merkeho, který Thomase Nothelfera při jeho cestě do Turecka doprovázel.

326 Pro prokázání, že sporná osvědčení představují pravé dokumenty, žalobkyně nejprve navrhuje svědectví Thomase Nothelfera, podle kterého příslušní celníci v Mersin uznali, že užívaná razítka byla sotva čitelná a že navzdory jejich žádostem jim turecká ústřední celní správa již déle než rok neposkytla nová.

- 327 Dále, za účelem prokázání toho, že sporná osvědčení byla zaevidována celním úřadem v Mersin, nabízí žalobkyně svědectví Thomase Nothelfera, dosvědčující, že tyto rejstříky viděl. Thomas Nothelfer může rovněž dosvědčit, že v průběhu schůzky s příslušným celním úředníkem v Mersin požádal, aby mu byla poskytnuta kopie stran rejstříku, na kterých jsou uvedena čísla 32 údajně chybných osvědčení A.TR.1, ale že poté, co celní úředník souhlasil, mu nakonec žádnou kopii nepředal.
- 328 Mimoto, pro prokázání, že sporná osvědčení představují pravé dokumenty, nabízí žalobkyně svědectví Thomase Nothelfer a Gerda Merkeho, podle kterých při schůzce s ústřední celní správou v Ankaře v dubnu 1999 Thomas Nothelfer uvedl, že podle jeho informací byla všechna osvědčení A.TR.1 (nesprávná, nebo chybná) potvrzena a zapsána celní správou. Zástupce ústřední celní správy v Ankaře mu odpověděl, že bylo nařízeno trestní vyšetřování zabývající se kontrolou těchto dokumentů.
- 329 Dále za účelem prokázání toho, že turecké orgány nerozuměly obsahu a významu pravidel týkajících se preferenčního režimu a původu zboží, nabízí žalobkyně svědectví Thomase Nothelfera a Gerda Merkeho ohledně jejich schůzky s p. Dogranem z úřadu pro hospodářské záležitosti tureckého premiéra. Toto svědectví by sloužilo rovněž k prokázání toho, že UCLAF informovala turecké orgány o významu pravidel týkajících se preferenčního režimu a o povinnosti jejich dodržování pozdě.
- 330 A konečně k prokázání toho, že Komise porušila svoji povinnost upozornit dovozce, nabízí žalobkyně jako důkaz „informaci Evropské komise a informaci Evropského parlamentu“, které se vztahují k nesrovnalostem týkajícím se osvědčení původu různých produktů v Turecku.

- 331 Komise má za to, že návrhy důkazů týkající se rejstříků vedených celním úřadem v Mersin jsou nevýznamné. Zaprvé, relevantní znění Dohody o přidružení vedení takových rejstříků nestanoví. Zadruhé, Komise tvrdí, že turecké celní orgány mohly vydat 32 osvědčení A.TR.1 pro jiné zásilky, než jsou dodávky sporné v projednávaném případě.
- 332 Co se týče rozhovorů zástupců žalobkyně s tureckými orgány, Komise má za to, že posilují věrohodnost závěrů předaných těmito orgány, a nejsou tedy relevantní. Mimoto se Komise domnívá, že potvrzení Thomase Nothelfera, podle kterého někteří členové týmu premiéra nebyli seznámeni s právní úpravou v oblasti původu a preferenčních cel, je nevýznamné, jelikož rozhodující je, aby taková pravidla znaly orgány celní správy.

2. Závěry Soudu

- 333 Co se týče návrhu důkazů vzneseného žalobkyní, stačí uvést, že s ohledem na výše uvedené (viz zejména bod 150 a následující, 161 a následující, 216 a 276 výše) jsou všechny tyto navrhované důkazy irelevantní. Není tedy namístě návrhu vyhovět.

K nákladům řízení

- 334 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu Soudu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že žalovaná požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch je namístě posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

SOUD (pátý senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se zamítá.**

- 2) **Žalobkyni se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Vilaras

Martins Ribeiro

Jürimäe

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 6. února 2007.

Vedoucí soudní kanceláře

Předseda

E. Coulon

M. Vilaras

Obsah

Právní rámec	II - 294
A – Právní úprava týkající se preferenčního režimu	II - 294
1. Právní úprava platná během konečné etapy	II - 296
2. Právní úprava platná v průběhu konečné etapy	II - 299
B – Právní úprava oblasti cel	II - 301
1. Právní úprava týkající se prominutí cla	II - 301
2. Právní úprava týkající se pravidel původu	II - 304
C – Právní úprava týkající se důvěrnosti určitých dokumentů	II - 306
Skutkový základ sporu	II - 309
A – Sporné dovozy	II - 309
B – Trestní a správní řízení před italskými orgány a orgány Společenství	II - 312
C – Osvědčení D 437214	II - 314
Řízení a návrhová žádání účastnic řízení	II - 315
Právní otázky	II - 316
A – K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení práv obhajoby	II - 317
1. Argumenty účastnic řízení	II - 317
2. Závěry Soudu	II - 321
B – Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článku 239 CKS ..	II - 326
1. K průvodnímu osvědčení A.TR.1 D 437214	II - 326
a) Argumenty účastnic řízení	II - 326
b) Závěry Soudu	II - 331

2. K nesplnění povinností přiřítatelným tureckým orgánům	II - 335
a) Ke vzorům razítek a podpisů	II - 335
Argumenty účastnic řízení	II - 335
Závěry Soudu	II - 339
— Úvodní poznámky	II - 339
— K věci samé	II - 339
b) K evidenci osvědčení tureckými orgány	II - 340
Argumenty účastnic řízení	II - 340
Závěry Soudu	II - 343
c) K součinnosti tureckých celních orgánů	II - 344
Argumenty účastnic řízení	II - 344
Závěry Soudu	II - 344
d) K porušení pravidel v oblasti správní pomoci	II - 345
Argumenty účastnic řízení	II - 345
Závěry Soudu	II - 352
e) K dalším nepřímým důkazům	II - 357
Argumenty žalobkyně	II - 357
Závěry Soudu	II - 360
3. K nesplnění povinností přiřítatelným Evropské komisi	II - 361
a) K neexistenci řádné kontroly preferenčního režimu	II - 362
Argumenty účastnic řízení	II - 362
Závěry Soudu	II - 366
b) K nepředání vzorů razítek a podpisů	II - 369
Argumenty účastnic řízení	II - 369
Závěry Soudu	II - 370
	II - 397

c) K porušení povinnosti včasného upozornění dovozců	II - 373
Argumenty účastnic řízení	II - 373
Závěry Soudu	II - 376
d) K nesprávnému posouzení skutkových okolností při šetřeních v Turecku	II - 380
Argumenty účastnic řízení	II - 380
Závěry Soudu	II - 380
4. K neexistenci hrubé nedbalosti žalobkyně a posouzení obchodních rizik ..	II - 381
a) Argumenty účastnic řízení	II - 381
b) Závěry Soudu	II - 384
C – Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 220 odst. 2 písm. b) CKS	II - 385
1. Argumenty účastnic řízení	II - 385
2. Závěry Soudu	II - 386
K požadovaným organizačním procesním opatřením a důkazním opatřením	II - 388
A – K předložení dokumentů obsažených ve správním spise	II - 388
1. Argumenty účastnic řízení	II - 388
2. Závěry Soudu	II - 389
B – K ostatním důkazním opatřením	II - 389
1. Argumenty účastnic řízení	II - 389
2. Závěry Soudu	II - 391
C – K návrhu důkazů	II - 392
1. Argumenty účastnic řízení	II - 392
2. Závěry Soudu	II - 394
K nákladům řízení	II - 394